

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklis

SAUSIS – GRUODIS 2007

A.D. 2007 – A.M. 6135

Nr. 17

TURINYS

Žiūrėjimas į Jėzų	2
Viešpaties Vakarienė	6
Kad nepatektumėte į pagundą .	9
Jėzaus mokymas apie maldą . .	10
Paskutiniai Elijo ir Eliziejaus artimai susiję veiksmai	15

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate priartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „ ... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr. 8:1; Hbr. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

ŽIŪRĖJIMAS Į JĖZŪ

JĖZUS PRIEŠ VYRIAUSIUOSIUS
KUNIGUS

JĖZUS GETSEMANĖJE

JĖZUS NEŠA KRYŽIŲ

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Rudo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MIŠIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:
P.d. Nr. 467, LT-45002, Kaunas.

Kitas leidinys:

Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklys

Žurnalai leidžiami:

anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, par-
tijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek
supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rįštų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

2007 METŲ DEVIZO EILUTĖ

„Pagalvokite gi apie Tą, kuris
iškentėjo nuo nusidėjėlių toki
pasipriešinimą sau, kad nepa-
ilstumėte ir nenusimintumėte“

– (Hbr. 12:3)

„Bet tie, kurie laukia Viešpaties
... nepavargsta“ – (Iz. 40:31)

PARINKOME dvi citatas iš Biblijos, skirdami pamąstymui 2007 – tiems metams. Šio straipsnio mintys yra paremtos eilutėmis iš laiško Hebrajams 12:2,3, kalbančiomis apie mūsų Viešpaties nemalonius išbandymus ir apie tai, kaip jie išvystė Jame charakterio bruožus, kurie paruošė Jį būsimam darbui ateityje – dangiškoje ir žemiškoje Karalystės fazėse. Išvada seka tokia, jog ir mes panašiai turime susikaupti savo mintyse, žodžiuose ir elgesyje, kad paklustume taisyklėms ir elgtumės, kaip mokina Žodis. Jeigu mes neištaisysime to, kas yra bloga ir netinkama mumyse, tai galime prarasti savo vietą pasišventusių Dievo žmonių klasėje. Kitas teks-

tas iš Iz. 40:3: „Bet tie, kurie laukia Viešpaties ... nepavargsta“ bus apsvarstytas 2007 metų sausio-vasario numeryje „Biblijos Vėliava“.

„PAGALVOKITE APIE TĄ“, atrodo, jog reikia – atkreipti dėmesį, turėti galvoje, apmąstyti ir lengvai neužmiršti apie tai, kaip mūsų Viešpats pakentė įvairius išmėginimus ir nusidėjėlių prieštaravimus prieš Jį. Savo asmeniniuose išgyvenimuose, kaip Viešpaties pasekėjai, jau esame pakėlę šiek tiek prieštaravimų prieš mus iš nuodėmės pusės ir iš nusidėjėlių, bet vis dar nesipriešiname iki *kraujo*. Dar nesame perėję per sunkius išbandymus, per kokius Jis perėjo. Kai atsimename, jog esame vargšai, netobuli kūriniai, o Jis, iš kitos pusės, buvo „šventas, nekaltas, nesutepas, atskirtas nuo nusidėjėlių“, tuomet gerai yra pamąstyti apie tai, kad nepaisant to, Jis kantriai pakentė priešgyniavimus nuodėmingų žmonių. Kai atėjo Jam sunkūs išbandymai, nelaikė jų kaip ateinančių vien tik iš asmens, kuriuo buvo Šėtonas, kuris ir sukėlė šiuos išbandymus, bet žiūrėjo į juos kaip leistus Tėvo ir esančius Jo priežiūroje. Kada Tėvas leido patirti tokius išmėginimus Jam, buvo reikalinga, kad Jis įrodytų Savo lojalumą kantriu ištvermingumu. Kaip yra pasakęs: „*Argi neturėčiau gerti tos taurės, kurią Tėvas yra man davęs?*“ (Jn. 18:11).

Taip pat yra ir su mumis, dvasiniu Izraeliu. Jeigu klaidingas mokytojas kalba: „Sekime paskui svetimus dievus ... *Neklausyk to pranašo žodžių, ar to sapnų sapnuotojo, nes Viešpats, jūsų Dievas, jus bando*“ (Įst. 13:2,3). Proporcingai, tiek kiek sugebame priimti Viešpaties požiūrį į išbandymų reikšmę mūsų gyvenime, galime ir turime būti paklusnūs. Jeigu Dangiškasis Tėvas leidžia sunkius išbandymus, kad išbandyti mus pačius ar kitus, tokiu būdu, kurio negalime pilnai suprasti, turime džiaugtis, kad vyksta Jo valia. Poetas puikiai išreiškia šią mintį, labai gerai pasakydamas:

„Tavo rankoje yra mano laikai,
Mano Dieve, norėčiau, kad jie būtų ten“.

Jeigu ištikimai ištversime iki galo, dovana bus mūsų. Jei įrodysime savo lojalumą ir *išlaikysime tikėjimą tuo, jog Dievas stebi mūsų reikalus* ir, kad neatsako nė vieno gero dalyko tiems, kurie teisingai elgiasi, tai vieną kurią dieną išgirsime Jo žodžius: „Gerai, stropus ir ištikimas tarne“.

Žinome, kad mūsų Viešpats kentė *fizinį* priešinimąsi. Tuo labiau, mūsų angliškas žodis „*contradiction*“ (prieštaravimas) teisingai išverstas iš originalo, turint mintyje ir *žodinį priešgyniavimą* Jo žodžiams. Apsvarstydami mūsų Viešpaties atvejį, matome, kad žmonės priešinosi Jam ne tik fiziš-

kai, bet ir Jo žodžiams, Jo mokslui. Vyriausiajam Kunigui ir Sanhedrinui bei kareiviams buvo leista taikyti Jam fizinį smurtą ir atiduoti mirčiai; tačiau Jis galėjo jiems priešintis, jeigu būtų norėjęs. Apaštalas, kaip matyti, taip pat kalba apie prieštaravimą Jo žodžiams. Tai yra paminėta šv. Petro, kuris sako: „Šmeižiamas neatsakė tuo pačiu“ (1 Pet. 2:23). O kai peržvelgiame 3,5 metų Kristaus tarnybos laikotarpį, įsitikiname, kad Jo doktrinoms buvo prieštaraujama, o Jis pats buvo šmeižiamas. Žydai kalbėjo, kad Jis turi demoną, kad daro stebuklus demonų kunigaikščio galia, ir kad yra piktžodžiautojas. Šitie prieštaravimai ir priešinimasis iš jų pusės galėjo paskatinti Jį pagristiems ir teisingiems pasisakymams jų atžvilgiu. Jis galėjo atsakyti jiems tuo pačiu, net dar įtikinamiau. Galėjo pasakyti jiems, kad velnias veikia per juos, ir t. t. Jo tobuli kalbėjimo sugebėjimai davė galimybę puikiai susitvarkyti su jais. Kada bandė sugauti Jį kalboje, buvo patys Jo sugauti jų pačių žodžiuose. Bet Jis neplūdo jų. Neatsilygino piktu už piktą, nei įžeidimu už įžeidimą. Tai yra, kaip nurodo Apaštalas, teisingas elgesys.

Bet kasdieniniuose mūsų gyvenimo reikaluose, kai žmonės kalba prieš mus visokius piktus dalykus, kai mus pažemina įžeisdami, yra natūralu puolusiam kūnui galvoti apie ką nors pikta, kad atsilyginti. Tokiu būdu tie dalykai tampa mums išbandymu. Jeigu pasiduodame tokiai dvasiai, tai sekame prieš pavyzdžiu, bet ne mūsų Viešpaties ir Mokytojo.

ISTVERKITE PASIPRIEŠINIMO METU

„Apsvarstykite, kaip Jis iškentė nuo nusidėjėlių tokį priešgyniavimą, kad nepailstumėte ir nesulegtumėte dvasia“. Kai esame atakuojami priešininko – nežiūrint į tai, kas yra jo įrankiu ir koks yra jo ginklas, jeigu išliksime ištikimi, negalės jis mums pakenkti, bet vien tik padidins mūsų pagarbą Viešpaties akyse ir negalės mums padaryti jokios išorinės žalos, kurios Dievas negalėtų nukreipti ir paversti gėriu Savo reikalui – nors tas „gera“ galėtų reikšti „atsisojimą“ „pelų“ ir „raugių“ nuo „kviečių“. Blogos kalbos, apkalbos ir apšmeižimai yra griežtai uždrausti Dievo žmonėms, kaip visiškai priešingi dalykai Jo meilės dvasiai, netgi jeigu tas blogas dalykas yra iš tikrųjų tiesa. Kad užkirsti kelią bet kam, kas galėtų būti tik panašu į apkalbas, Šventas Raštas labai tiksliai pažymi tik vienintelį elgesio būdą situacijoje, kai kas nors jaučiasi esąs nuskriaustas (Mt. 18:15-17). Daugumas, netgi tarp pažengusių į priekį krikščionių, atrodo, yra visiškai nežinantys apie šį Dievo potvarkį, ir dėlto vardiniai krikščionys dažnai yra patys didžiausi apkalbų nešiotojai. Tačiau

tai yra vienas iš nedaugelio ypatingų, aiškiai apibrėžtų įsakymų, duotų mūsų Viešpaties, ryšium su Jo tvirtinimu: „Jūs esate mano draugai, jei darote, ką jums įsakau“ (Jn. 15:14). Nuolatinis peržengimas to mūsų Viešpaties įsakymo įrodo, kad daugumas nėra toli pažengę į priekį toje draugystėje – mokinytėje.

Pažiūrėkime atidžiai į šią taisyklę, kuri, jeigu būtų taikoma, užkirstų kelią liežuvavimui, blogoms kalboms ir apkalboms. Atidžiai pažvelkime į tą taisyklę, kuri duota Mato 18:15-17, ir kurią taikant nutrūktų paskalos. Pirmoji sąlyga, liečianti pasikalbėjimą tarp pačių suinteresuotų, yra, kad kaltintojas, kuris laiko save nuskriaustu, būtų atviras, nuoširdus savo elgesyje. Ir iš to toliau seka, kad jis negalvotų blogai apie kaltinamąjį. Susitinka kaip „broliai“, kurie kiekvienas mano, kad jo elgesys yra teisingas, kad aptartų dalyką ir pažiūrėti, ar galės susitarti. Jeigu susitarkys, viskas tvarkoje, klausimas išspręstas, taika nugalėjo, užbėgta už akių gresiančiam pasidalijimui ir niekas kitas nesužinojo apie visą tą reikalą. Daugumoje atvejų, nuoširdus, atviras pasikalbėjimas tarp suinteresuotų pusių atveda prie susitaikymo. Tačiau abu turi būti vienodai nuoširdūs ir turi valdytis, elgtis Viešpaties dvasioje.

Tokiu būdu mūsų Viešpats apsaugo savo tikrus mokinius nuo klastingos apkalbos, apšmeižimo nuodėmės, kuri veda toliau prie kitų, labiau įskaudinančių kūno ir velnio darbų ir sulauko augimą Tiesoje ir meilės dvasioje. Pastebėsime taip pat, kad tie, kurie klauso apkalbos ir tokiu būdu padeda apkalbantiems jų piktame elgesyje, yra dalyviai jų piktų darbų, bendrininkai, kalti dėl mūsų Viešpaties įsakymų laužymo. Tikri Dievo žmonės turi atsakyti klausyti apkalbos ir nurodyti kaltajam į Viešpaties Žodį ir į vienintelį elgimosi būdą, kuris ten nurodytas. Argi esame išmintingesni už Dievą? Patyrimas moko, kad negalime pasitikėti savo asmeniniu teismu ir vien tik tada pasijausime esą ant saugaus grunto, kai tapsime besąlygiškais Ganytojo balso sekėjais.

ATSISAKYKITE KLAUSYTI LIEŽUVAVIMO IR APKALBŲ

Jeigu koks brolis ar sesuo atneša jums piktas žinias apie kitus, tuoj pat jį sustabdykite, elgdami maloniai, bet griežtai. „Ir nedalyvaukite nevaisinguose tamsos darbuose, bet verčiau juos atidenkite“ (Ef. 5:11). Atsisakykite dalyvauti tokiaime Viešpaties įsakymų laužyme, kas padaro didelę žalą Bažnyčioje. Jeigu tas brolis ar sesuo yra dar tik „kūdikiu“ dvasiniuose reikaluose, atkreipkite jų dėmesį į Viešpaties patvarkymą šia tema

(Mt. 18:15; 1 Tim. 5:19). Jeigu ta kalba yra ne apie jus asmeniškai, tačiau ją girdite, greitai parodykite savo nepritariamą, pasišalindami iš ten.

Jeigu, po atkreipimo jų dėmesio į Viešpaties įsakymą ta tema, apkalbėtojas toliau nenustoja apkalbinėjęs ir tęsia blogą kalbą, šmeižimą bei pasakoja apie savo piktus įtarinėjimus, priminkite jam aštriau sakydamas, pavyzdžiui: „Negaliu, neleidžiama man Tavęs klausytis, nes jeigu tai daryčiau, būčiau nusikaltėlis tame dalyke, toks kaip ir Tu, peržengiantis Viešpaties įsakymą. O jeigu ir išklausyčiau ką norėtum pasakyti, tai negalėčiau tuo patikėti, nes krikščionis, kuris negerbia Viešpaties Žodžio ir nesivadovuoja Jo nurodytu būdu situacijose, kai jaučiasi nuskriaustas, parodo tiek mažai Viešpaties Dvasios, kad jo žodžiais negalima tikėti. Tas, kuris iškreipia ir išsisukinėja nuo Viešpaties žodžių, nesuabejos iškreipdamas žodžius ir veiksmus bendramokslų“. Tada nutraukite bendravimą su tokiais asmenimis iki to laiko, kol pripažins savo klaidą su pasižadėjimu pasitaisyti. Jeigu kokiam nors laipsnyje klausote tokios kalbos, ar pritariate jai bei paskalų skleidėjui ar šmeižikui, esate dalyviais toje nuodėmėje ir visose jos pasekmėse. Ir jeigu tokiu būdu išaugs „kartumo šaknis“, galimas dalykas, kad tikrai, tapsite vienas iš tų „susitepusių“ ja (Hbr. 12:15).

Būkite švarūs. Laikykite sąžinę laisvą nuo nusikaltimo prieš Dievą ir žmones. Pradėkite nuo širdies, neužslėpkite minčių, kurios būtų blogos, nuodėmingos bet kokia to žodžio prasme. Dažnai turėkime prieš akis Jėzų Kristų kaip pavyzdį sau, kad sustiprėtume morališkai. Kai iš išorės ar iš vidaus bloga mintis spraudžiasi į jūsų protą, pakelkite savo širdis maldoje į Jį, prašydami malonės, pažadėtos kiekvienoje valandoje, kai reikia pagalbos. Nuolat laikykite prieš save maldos žodžius: „Tegul patinka mano burnos žodžiai ir mano širdies atodūsiai Tavo akyse, Viešpatie, mano Uola, mano Atpirkėjau!“ (Ps. 19:14).

LAIKYKITE GERŲ, TEISINGŲ TAISYKLIŲ

Siekdami laikytis atskirų Švento Rašto įsakymų, stenkimės vis labiau suprasti ir reikšti pritarimą principams, taisyklėms, kurios sudaro Dieviškos Teisės pagrindą. Tai įgalins mus įvertinti ir spręsti apie gerumą ar blogumą mūsų žodžių, minčių ir darbų, kurie gali būti smulkiai nenusakyti Viešpaties Žodyje. Iš tikrųjų, tiek kiek pradedame labiau suprasti ir reikšti pritarimą Dieviško Įstatymo taisyklėms, tiek gauname Dievo Žodžio dvasios. Atkreipkime dėmesį į Psalmisto paliudijimą šiuo klausimu: „Kaip aš myliu Tavo

įstatymą! Jis visą dieną mano mąstymas. Tavo įsakymas mane daro išmintingesnį už mano priešus, nes visados jis yra mano. Už visus savo mokytojus aš protingesnis, nes Tavo reikalavimai – mano mąstymas. Aš išmaningesnis už senius, nes laikiau Tavo potvarkius. Nuo bet kokio pikto tako sulaikiau savo kojas, kad klausyčiau Tavo Žodžio. Nuo Tavo nuosprendžių neatsitraukiau, nes Tu pamokei mane. Kaip saldūs mano gomuriui Tavo pasakymai, saldesni už medų mano burnai! Iš Tavo potvarkių įgyju išmanymo. Todėl neapkenčiu jokio apgaulingo elgesio. Tavo Žodis yra žiburys mano kojai ir šviesa mano takui“ (Ps. 119:97-105).

Venkime tokio būdo, linkusio ginčytis ir ieškančio ydų pas kitus, nes tai priešinga dvasiai, tai yra, Kristaus charakterio būdai – priešinga meilei. Tam tikra dalis kovingos drąsos yra reikalinga, kad nugalėtume pasaulį, kūną, velnią ir jų įvairias žabangas. Toks kovingas būdas gali tapti vertinga pagalba mums patiems ir dėl Mokytojo reikalo, jeigu yra tinkamai ir išmintingai nukreiptas prieš nuodėmę, pirmiausia mumyse pačiuose, o po to ir kituose, jei naudojama dėl Viešpaties ir dėl Jo žmonių, kovojant prieš Šėtoną ir visas jo tamsos ir prietarų jėgas. Šventame Rašte tai vadinama kovojimu geros kovos, ir visi turime būti narsūs kariai toje kovoje už Teisingumą ir Tiesą, meilingai ginantys mūsų Vado garbę ir Jo žmonių laisvę.

Tačiau toks geras kovingumo panaudojimas nepatinka šio pasaulio kunigaikščiui, kuris stengsis iškreipti tai, ko jis negali tiesiogiai panaudoti. Todėl, pas kai kuriuos, kovingumą jis bando padaryti pagrindine dorybe. Jis skatina juos kovoti dėl visko ir su kiekvienu, su broliais labiau, negu su tamsos jėgomis, su vardinių bažnyčių nariais labiau, negu su klaidomis ir nežinojimu, kas apakina juos ir daro tokius. O taip, jo troškimas yra padaryti, kad „kovotume prieš Dievą“.

BŪKIME BUDRŪS

Saugokime save šiame dalyke. Visų pirma teiskime save, kad nemestume prieš kitus įžeidimo akmenų; nugalėkime savo širdyse neteisingą dvasią, kuri stengiasi perdėti padidinti smulkmenas ir nuteikia mus tam, kad būtume kritiški ir barningi neesminiuose dalykuose. Didesnis yra tas „kas suvaldo savo dvasią, negu tas, kuris užkariauja miestą“ (Pat. 16:32). Saugokimės, kad mūsų Tiesos gynimas nebūtų paskatintas noro pasiaukštinti, bet kiltų iš meilės Tiesai, meilės Viešpačiui, Jo žmonėms, broliams. Jeigu meilė bus mūsų varmoji jėga, skatinanti mus, ji atitinkamai pasireikš

meilingu, mandagiu, kantriu, nuolankiu elgesiu visų bendratarnų atžvilgiu. Būkime „malonūs su visais“. Tegul visus kirtimus ir smūgius daro „Dievo Žodžio dvasios kardas“, kuris yra aštrus ir galingas.

Saugokimės visokių minčių, jausmų ir širdies būsenos tiesiogiai ar iš toliau susijusios su pykčiu, pavydu, neapykanta ir barningumu, vaidais. Neduokite toms ydoms vietos savo širdyje nei minutei, nes jos tikrai padarys jums didelę žalą, ir be to, ves prie žalos darymo kitiems. Tegul jūsų širdys, valia, ketinimai ir troškimai būna pilni meilės Dievui ir visiems Jo kūriniais – pati karščiausia Dievui ir proporcingai visiems, kurie turi Jo Dvasią ir vaikščioja Jo nurodytu keliu.

Jeigu sąžinė būtų pakankamu vadovu, nereikėtų Švento Rašto. Dauguma žmonių turi netinkamą sąžinę, nes yra akli Dievo duotoms taisyklėms ir teisėms, kad galėtų vadovautis sąžine, o dar blogesnėje padėtyje yra tie, apie kuriuos užsimename 1 Tim. 4:2. Dėl to yra būtinas rūpestingas Viešpaties Žodžio apsvaistymas ir atsargus vaikščiojimas jo šviesoje. Neturime nusilpti mūsų protuose ir mintyse, neturime netekti drąsos, kai tiek daug tapo pasakyta prieš mus pačius, lyg kad turėtume pasiduoti. Priešingai, turime jaustis užtikrinti, koks buvo mūsų Viešpats, kad nieko negali mums atsitikti be Tėvo žinios, Kuris padaro, kad visi dalykai išvien veikia mūsų gėriui. Būtent tokiu būdu mūsų Viešpats tapo paruoštas Savo išaukštinimui. Taip ir mes, jeigu tapsime atitinkamai išlavintais per mūsų įvairius išbandymus ir laikysimės, kiek tiktai galime tiksliau, įsakymų, skirtų mums vadovautis, įsitikinsime, kad net užgauliojimai, šmeižimai ar pasipriešinimas teisingumui atneš mums palaimų, taip kaip tai buvo mūsų Viešpačiui Jėzui.

Bet kiek daug iš mūsų pavargsta ir yra pavojuje netekti apdovanojimo todėl, kad nebesvarsto, kaip Viešpats ištikimai ir kantriai iškentė toki pasipriešinimą! Jeigu tik mes pasvarstytume, kad Viešpats, kuris buvo tobulas, kiekvienu atveju kentėjo neteisingai dėl teisingumo, ir kad mūsų asmeninis elgesys yra netobulas, nebūtume tokie pavargę darydami gerus darbus, bet išmoktume kovoti ir „iškentėti sunkumus kaip geri Jėzaus Kristaus kariai“, kaip Dievo žmonės ir toliau „kovojantys gerą tikėjimo kovą“. „Nes turime ne toki Vyriausiąjį Kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet visais atžvilgiais išmėgintą, panašiai mums, bet nenusidėjusį“ (Hbr. 4:15).

VIEŠPATIES VAKARIENĖ

„Tai darykite Mano atminimui“ (Lk. 22:19)

KRIKŠČIONYBĖJE yra įvairių teorijų, liečiančių Viešpaties vakarienę – jos reikšmę ir atitinkamą paminėjimo laiką. Daugelis mokytų krikščionių pripažįsta faktą, kad ji buvo įvesta kaip Žydų Paschos antitipas. Senesnės bažnyčios, Romos ir Graikų Katalikai, Episkopai ir t. t., stengiasi iškilmingai paminėti mūsų Viešpaties mirtį, atlikdami tai kasmet. Iš pradžių buvo daromas paminėjimas pagal mėnulio kalendoriaus apskaičiavimus – pirmojo Žydų mėnesio Nisan keturioliką dieną, t. y., tą dieną, kada Žydai pjaudavo tipinį Paschos avinėlį. Vis tik vėliau, pasikeitimas dienos apskaičiavimo būde įvyko toks, kad mūsų Viešpaties mirtį ėmė minėti artimiausią penktadienį, t. y. per Didįjį penktadienį, o Jo prisikėlimą – Velykų sekmadienį. Naujesniuose krikščioniškuose išpažinimuose to papročio buvo atsisakyta, gal būt, norint padaryti tiek pakeitimų, kiek tiktai yra galima tarp Protestantiškų paminėjimo papročių, ceremonijų ir Katalikų. To pasekoje randame, kad dauguma protestantų nesusieja Viešpaties Vakarienės su Žydų Pascha ir neįvertina to fakto, kad mirtis žydiškojo avinėlio, kuri minima kasmet keturioliką Nisano, simbolizavo mūsų Viešpaties Jėzaus mirtį, įvykusią tą pačią dieną, o tai yra antitipas įvykusio tipo.

Jie nėra visai be priekaišto dėl tokio šio fakto nepastebėjimo, nes mums reikia atsiminti, kad nors senesnės bažnyčios pamini Viešpaties mirtį jos metinėse, tačiau įvedė kitokias apeigas, ceremonijas, panašias į Paminėjimą, be Švento Rašto leidimo ir kurios niekuo nesusijusios su šiuo simboliu. Pavyzdžiui, vidutiniškai sugėbančiam mąstyti katalikui ar protestantui, katalikiškos mišios yra tiktai atsiminimas mūsų Viešpaties mirties, bet tai nėra mišių ta tikroji reikšmė. Mišios, teologiniu požiūriu, suprantamos, kaip iš naujo aukojama auka, o ne tiktai prisiminimas tos vienintelės Aukos ant Kalvarijos. Protestantai, klaidingai suprasdami mišias, jog tai yra pakartojimas Viešpaties Vakarienės, pradėjo tikėti, kad nuo seniausių laikų Atminimo Vakarienė buvo atliekama bet kokių patogių laikų. Be to, pas protestantus randame skirtingus požiūrius į tą dalyką: kai kurie dalyvauja minint kas savaitę, kiti kas mėnesį, dar kiti kas ketvirtį, pagal tai, kaip kam tai labiau pageidaujama, labiau naudinga. Toks minėjimo nereguliarumas nebuvo sumanytas nei mūsų Viešpaties, nei Apaštalų. Mūsų Viešpats įsteigė tą Paminėjimą ypatingame laike, tą ypatingą dieną metuose, kuri ir buvo tinkama; ir žodžiai „Tai darykite, kiek kartų“ lietuviškai ne tik duoną ir taurę, bet taip pat ir laiką, kada tas svarbus įvykis buvo minimas. Nesileisime čia į smulkmenišką išdėstymą Romos katalikų mokslo apie mišias, bet nukreipiame mūsų

skaitytojus į Švento Rašto aiškinimų 3-čią tomą, anglų k. 98-104 psl.; lenkų k. 100-106 psl., primindami tik tai, pasitaikius šiai progai, kad painformuotam Romos ar Graikų katalikui, mišios jokioje žodžio prasmėje nėra paminėjimas tos tikrosios, vienintelės Kristaus Aukos. Jie tvirtina, kad tikrosios Kristaus Aukos užteko tik už buvusias nuodėmes praeityje, bet ne už įvykdytas vėliau, po to, ir kad Dievas įgaliojo teisingai paskirti jų hierarchijai ir kunigams, kad iš naujo sutverdami Kristų kiekvienam kartui, po to aukotų Jį iš naujo už kokią tai ypatingą nuodėmę, ar nuodėmes – Didžiosios mišios už ypatingas asmens nuodėmes, o Tyliosios mišios už visuotinas nuodėmes viso susirinkimo.

Katalikai tvirtina, kad kunigo laiminimas perkeičia paprastą paplotėlį (ostiją) ir vyną į tikrą Kristaus kūną ir kraują, kuris tokiu būdu naujai sukuriamas tūkstantį, ir tūkstančius kartų kiekvienais metais, daugelio tūkstančių kunigų iš naujo vis aukojamas už tūkstančių tūkstančius nuodėmių. Mes, suprantama, nesutinkame su tuo ir laikome visa tai kaip visiškai antikrikščionišką dalyką, ir dauguma ortodoksinių protestantų noromis pritarė tam. Vis dėlto tie, kurie yra suorganizavę naujus protestantiškus tikėjimus, pasirodo, jog visai nepastebėjo to antikrikščioniško dalyko, nes jie remiasi tuo, kad senosios bažnyčios dažnai aukoja Mišias, taip pasiteisindami, kodėl jie dažnai mini Viešpaties Vakarienę. Bet dauguma protestantų, atrodytų lyg ir visai sąmoningų, mano, kad labai dažnas minėjimas (kaip yra mišiose) būtų neprotingas, nenaudingas. Tad dauguma jų pamini tik tris ar keturis kartus per metus, tikėdami, kad tos pamaldos tokiu būdu yra iškilmingesnės ir daro didesnę įspūdį visiems dalyvaujantiems. Mūsų nuomone, pirminis būdas paminėti mūsų Viešpaties mirtį kartą metuose, yra daug labiau iškilmingesnis ir darantis gilesnį įspūdį; be to, jis patvirtintas Šventojo Rašto, tačiau kiti būdai nėra. Taip vadinami „Mokiniai“ („Disciple“) bei „Broliai iš Plymonth“ ir kiti, nutarė minėti mūsų Viešpaties mirtį kiekvieną Viešpaties Dieną, t. y. pirmą savaitės dieną. Jie, mūsų nuomone, pateko į rimtą klaidą. Netinkamumas tokio mirties paminėjimo yra aiškiai matomas, net iš kelių pusių: pirmiausia, jie mini mirtį sekmadienį – dieną, kuri pati savyje yra atminimas Viešpaties prisikėlimo, ir tai yra visai kitas dalykas, t. y., džiaugsminga Velykinė šventė. Prarasdami tos datos svarbumo perspektyvą, nenuostabu, kad jie taip pat prarado pajautimą ir dienos laiko, t. y., kaip iš pradžios buvo nustatyta, mirties paminėjimas buvo įsteigtas vakare, o tuo tarpu jų įpročiu tapo ją minėti anksti rytą, arba per patį vidurdienį, arba po vidurdienio.

Neturėtume taip pat manyti, jog mūsų artimi bičiuliai krikščionys laikosi savo kas savaitinio minėjimo papročio visiškai niekuo nesiremdami. Bet kai įsižiūrime į jų teiginius, kuriais remiasi, tai pamatome, kad jų labai nepakanka. Jų tvirtinimas, pavyzdžiui, yra toks, kad citatose Apd. 2:42,46; 20:7, kur rašoma apie mokinių susirinkimą kartu pirmą savaitės dieną „laužyti duonos“ yra kalbama apie Atminimo Vakarienę. Tačiau priešingai, mūsų nuomone, tie susirinkimai pirmą savaitės dieną buvo tik meilės puota, draugiškos vaišės ir niekada nebuvo skirtos, kad būtų pakeistos, ar kokioje tai prasmėje, reikštų Viešpaties Vakarienės prisiminimą. Atkreipkime dėmesį, kad tuose įvairiuose aprašymuose nekalbama apie „taurę“, reiškiančią mūsų Viešpaties kraują, o taurė turi būti laikoma kaip labai svarbi dalis šito simbolio, panašiai, kaip ir nerauginta duona, kuri simbolizuoja Jo kūną. Tos meilės puotos, draugiškos vaišės vyko tą dieną, kai Bažnyčia džiaugėsi dėl Viešpaties prisikėlimo ir, be abejonės, tam davė mintį aplinkybės pirmąjį sekmadienį, kai prisikėlė mūsų Viešpats, atsitikimas, kai Jis tą pačią dieną buvo atpažintas dviejų mokinių Emause laužant duoną, o vėliau tos dienos vakare – vienuolikos, kai jie susėdo valgyti ir Viešpats pasakė: „Ramybė jums“, tuo padarydamas, kad jų širdys degė iš džiaugsmo (Luko 24:30, 31; Jono 20:19). Tačiau priešingai yra su mūsų Viešpaties Vakariene, kuri, aiškiai matyti, yra įsteigta kaip priminimas Jo mirties ir mūsų sandoros, kaip Jo Kūno narių ir mūsų dalyvavimo kartu Jo kentėjimuose.

PIRMAS VIEŠPATIES VAKARIENĖS MINĖJIMAS

Mūsų paskaitoje svarstome apie pirminį šio atminimo įsteigimą. Ji buvo švenčiama prieš prasidedant tikrai Žydų Paschai, keturioliktą Nisano mėnesio dieną. Įstatymas susijęs su Pascha, buvo labai konkretus. Avinėlis turėjo būti paimtas į namus nuo bandos dešimtą Nisano, papjautas turėjo būti keturioliktą dieną ir valgomas keturioliktosios naktį prieš rytą. Simbolikoje Jėzus taip pat paaukojo Save tautai dešimtą Nisano, bet jie Jo nepriėmė, išskyrus keletą ištikimųjų, o keturioliktą Jis buvo nukryžiuotas. Įvyko tai tą pačią dieną, pagal Žydų skaičiavimo tvarką, kurioje Jis buvo nukryžiuotas, kad Jis valgė avinėlių, paminėtą šioje paskaitoje, o po to buvo išduotas, dieną, kuri pas Žydus prasideda nuo saulės laidos ir tęsiasi iki kito vakaro. Vienas Evangelistas užrašė, kad mūsų Viešpats pasakė Savo mokiniams: „Troškite troškau valgyti su jumis šią Paschą, prieš kentėdamas“ (Lk. 22:15). Tai buvo Jo paskutinis minėjimas šios Žydiškos apeigos, kurią Jėzus, būdamas Žydu, buvo Įstatymo įpareigotas pilnai atlikti. Mes galime tiksliai nežinoti, kurią valandą tą keturioliktą dieną mūsų Viešpats su mokiniais valgė avinėlių, tačiau gali būti, kad tai įvyko arti vidurnakčio. Kai suval-

gė avinėlių, mūsų Viešpats tuomet įvedė tą naują Prisiminimą Savo mirties – Viešpaties Vakarienę, vietoj Paschos vakarienės valgant avinėlių pagal Įstatymą, pranešdamas apie tai Savo žodžiais: „Nuo šiol ... kiek kartų tai darysite, darykite Mano atminimui“. „Tai“ reprezentuoja antitipinį Avinėlių – „Dievo Avinėlių, kuris naikina pasaulio nuodėmę“, o tai darydami, tai yra, lauždami duoną ir gerdami iš „šito vynmedžio vaisiaus“, prisimename Viešpaties mirtį. Nuo to laiko minima jau Jėzaus mirtis, bet ne avinėlio, nes avinėlio antitipo išsipildymo laikas buvo jau atėjęs – ir tą pačią dieną, keletą valandų vėliau, Jėzus turėjo būti užmuštas, nukryžiuotas. Tokiu būdu mūsų Viešpats padėjo gilų ir platų pamatą tam naujai įvestam atminimui, dėl Savo Bažnyčios, atskirdamas ją nuo Žydiškos simbolikos, nurodydamas tikintiesiems į Save, kaip į antitipą, t. y., simbolio išsipildymą, ir dar gilesnę to simbolio reikšmę, susietą su išlaisvinimu visų tikrųjų Izraelitų, jau ne iš Faraono valdžios, bet iš valdžios antitipinio Faraono – Šetono, išlaisvindamas visus Dievo tautos pirmagimius gausiam gyvenimui – amžinam gyvenimui.

Tie, kurie aiškiai mato tipą (Paschos avinėlio, v. p.), turi suprasti, kad jis negali taip sau praeiti, kol neįvyks jo antitipas – išsipildymas, o Žydų Paschos avinėlio papjovimas turėjo būti įvykdytas nustatytu Paschos metinės sukakties laiku, tai yra keturioliktą Nisano. Tuo remiantis tampa aiškesnė reikšmė Švento Rašto žodžių, kad: „Tuomet jie norėjo Jėzų suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš Jį rankos, nes nebuvo atėjusi Jo valanda“ (Jn. 7:30; 8:20). Dievas numatė tą dalyką ir iš anksto patvarkė viską, kas susiję su tuo, o tipas tai aiškiai parodo. Mes jau daugiau nebešvenčiame tipo (Paschos, v. p.), bet tikėdami, kad antitipinė Dievo Avinėlio auka pakeitė tipinę auką, mes kaip krikščionys „darome tai“ prisimindami antitipinę auką, kadangi, kaip Apaštalas sako: „Nes jau paskerstas mūsų Paschos Avinėlis, Kristus. Tad švęskime šventes“ (1 Kor. 5:7,8). Buvo tai Žydų Paschos Vakarienės metu, Jėzui su Apaštalais valgant tipinį iškeptą avinėlių, kai mūsų Viešpats pasakė jiems: „Vienas iš jūsų ... išduos Mane“. Apaštalas Jonas sako mums, kad mūsų Viešpats buvo „nuliūdęs dvasioje“, aiškiai susijaudino, kai tai pasakė. Galime būti tikri, jog Viešpats buvo sukrėstas ne dėl to, kad Jis tampa išduodamas, nes aiškiai žinojo Savo išdavimo smulkmenas ir Savo mirtį. Priežastimi Jo nuliūdimo, galime manyti, buvo mintis, kad vienas iš tų, kuriais Jis taip maloniai rūpinosi ir dėl kurių stengėsi, dabar pasirodė esąs nedėkingas, nedoras, bedievis; matyt, Jis gailėjo Judo. Tie Jėzaus žodžiai sukėlė mokinių susirūpinimą, ir jie Jo klausinėjo: „nejaugi aš?“, arba, imant graikiško žodžio reikšmę, toks klausimas reiškė: Viešpatie, ar Tu mane turi mintyje, mane kaltini? Aš juo nesu, ar taip? (Mk. 14:19). Ir visi mokiniai ėmė

taip pat liūdėti. Gal buvo gerai, kad jiems teko patirti šį išmėginimą kaip tik tada, kai jiems visiems to reikėjo, kad paruoštų juos sunkiai valandai, sunkiems laikams, kokie jau laukė jų.

Judas, suprantama, taip pat paklausė, kaip ir kiti, nes jei jis nepaklaustų, tai reikėtų, kad prisipažintų kaltu. Mūsų Viešpaties atsakymas buvo, kad tai vienas iš tų, kuris su Juo vakarieniavo, ir padažęs duonos gabalėlį padavė Judui, kuris tuo jau pat išėjo (Jn. 13:25-30). Tie įvykiai, vietoj to, kad suminkštintų Judo širdį ir pakeistų jo elgesį, kol dar nebuvo vėlu, tai sužadino jame piktavališką dvasią, taip kaip Dievo parodytas gailestingumas Faraonui, sustabdant bausmes, tik užkietino jo širdį. Vietoj to, kad pasipriešinti Priešininko sugestijoms, Judas vis daugiau galvojo apie tai, kol buvo apimtas šėtono dvasios: „įėjo į jį šėtonas“ ir visiškai pilnai pavergė jo širdį, jis tapo blogio įrankiu, ir, tikriausiai, pasijutęs netinkamu toje draugystėje, atsistojo ir išėjo. Iš to atrodo aišku, kad Judas nebebuvo su visais, kai mūsų Viešpats numazgojo jiems kojas, ir dar aiškiau, kad jo nebuvo, kai Jėzus vėliau įsteigė Atminimą Savo mirties, su duona ir vynmedžio vaisiumi. Geriau buvo, kad jo nebuvo toje vakarienės dalyje; taip pat būtų geriau, kur tai galima, kad dalyvautų tik ištikimi, atsidavę Kristui mokiniai minint Jėzaus mirtį metinės sukakties laiku. Tačiau prisiminkime, jog mes nesugebame, negalime matyti ir teisti kito širdies. Todėl, kai artėjame prie to Atminimo šventimo, turi būti pakviesti visi, kurie tiki į brangų Kristaus išpirkimo kraują ir kurie išpažįsta pilną pasišventimą Viešpačiui. Palikime Viešpaties apvaizdai iširti mus visus bendra-mokinius.

Dalindamas mokiniams neraugintą duoną, kaip Atsiminimą, mūsų Viešpats bendrai paaiškino, sakydamas: „Imkite, valgykite; tai yra Mano kūnas“. Labai aiški tų žodžių reikšmė, tai simbolizuoja arba reprezentuoja Mano kūną. Tai nebuvo iš tikrųjų Jo kūnas, kadangi jokiame to žodžio prasmėje, Jo kūnas dar nebuvo sulaužytas; jokia prasme nebuvo galima kam nors Jį valgyti, nei tiesiogine, nei antitipine prasme, nes tuo laiku auka dar nebuvo baigta. Bet šis paveikslas yra pilnas, kai suprantame, jog nerauginta duona reprezentavo mūsų Viešpaties kūną, kuris buvo be nuodėmės, nes raugas yra nuodėmės simbolis. Įstatyme buvo duoti ypatingi nurodymai, kad raugą reikėjo pašalinti tuo Paschos laiku. Kita proga mūsų Viešpats davė pamoką, kurioje išaiškinamas mums šis simbolis. Jis kalbėjo: „Dievo duona yra Tas, kuris nužengė iš dangaus ir duoda gyvybę pasauliui ... Aš esu gyvybės duona“ (Jn. 6:33,35). Kad suprastume, kaip mes turime įsisavinti tą gyvybės Duoną, būtina yra suprasti, kas tai yra. Pagal mūsų Viešpaties to dalyko paaiškinimą, tai buvo Jo kūnas, kurį Jis

aukojo už mus. Tai nebuvo Jo iki-žmogiškas būvis, kaip dvasinės esybės, kuris buvo paaukotas, nors tai turėjo būti palikta kartu su Jo garbe, kad taip Jis galėtų priimti mūsų žmogišką prigimtį. Buvo tai faktas, kad mūsų Viešpats Jėzus buvo šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių ir be jokio susitepimo nuo mūsų tėvo Adomo, todėl buvo laisvas nuo nuodėmės. Tokiu būdu, Jis buvo tinkamas, kad taptų Adomo ir jo palikuonių Išpirkėju, ir tai leido Jam atiduoti Savo gyvybę kaip išpirką už visus, apie ką bus paliudyta tinkamu laiku. Ir kada mes matome, kad tai buvo švari, nesutepta mūsų Viešpaties Jėzaus žmogiška prigimtis, kuri buvo atiduota už nusidėjėlius, paaukota už mus, tai suprantame, kas tai yra, ką esame privilegijuoti įsisavinti. Tai, ką Jis paaukojo už mus, mes turime „valgyti“ – įsisavinti dėl savęs. Kitais žodžiais sakant, Jo tobula žmogiška prigimtis buvo atiduota už mus, už Adomo išpirkimą, už visą žmonių giminę nuo pasmerkimo mirčiai, už teisę, kad galėtume sugrįžti į žmogišką tobulumą ir amžiną gyvenimą. Tačiau Šventas Raštas mums nurodo, kad jeigu Dievas ir laikytų mūsų visas praeities nuodėmes panaikintomis, o mus palaikytų kaip turinčius teisę sugrįžti į žmogišką tobulumą, vis tiek, tai nepadarytų mūsų tobulais ir neduotų mums teisės amžinam gyvenimui. Kad Adomo palikuonys galėtų pasinaudoti išpirkimu, atliktu mūsų Viešpaties auka, būtina yra, kad Jis ateitų antrą kartą ir tada būtų visam pasauliui Tarpininku, Pranašu, Kunigu ir Karaliumi, kad padėtų sugrįžti ir susiderinti su Dievu visiems, kurie pasinaudos tuo laiku pasiūlytomis privilegijomis.

Tas pačias palaimas Evangelijos Amžiaus Bažnyčia šiame Amžiuje gauna iš Atpirkėjo tikėjimu; būtent, gauna išteisinimą per tikėjimą – ne išteisinimą dvasinei prigimčiai, kurios niekada neturėjome ir kurios nepraradome, ir kurios Kristus neatpirko – bet išteisinimą žmogiškai prigimčiai, kurią tėvas Adomas turėjo ir prarado, o kurią išpirko Kristus, atiduodamas Savo kūną be nuodėmės, kaip išpirkos auką už mus. Taigi, duonos valgymas, visų pirma, mums reiškia – priėmimą ir įsisavinimą išteisinimo, norint atgauti žmogiškas teises ir privilegijas, garantuotas mums Viešpaties per paaukojimą tokių pat teisių. Panašiai ir vynmedžio vaisius, simbolizuoja mūsų Viešpaties gyvybę, atiduotą už mus – Jo žmogišką gyvybę, Jį, kaip žmogišką būtybę, Jo sielą, išlietą mirčiai už mus; o viso to įsisavinimas mums reiškia, visų pirma, kad mes priimame restitucines teises ir privilegijas, kurias Jėzus Savo paties kaina parūpino ir gavo mums.

(Tęsinys kitame numeryje) PT '38,34-36; TP '39,18-20.

KAD NEPATEKTUMĖTE Į PAGUNDĄ

„Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą” (Mk. 14:38)

ATRODO keista, kad viename metų laike būtų didesnis palinkimas įpulti į nuodėmę nei kitame. Tačiau per daugelį metų pastebėjome ir atkreipėme kitų dėmesį į keistą gundymų jėgą kiekvieną pavasarį – Velykiniu laiku. Metai iš metų pastebėjome ypatingą polinkį daugelio, o gal net visų – suklupti arba „papikinti”. Todėl rimtai atkreipkime dėmesį į mūsų Viešpaties žodžius ir atidžiai budėkime ir melskimės kaip už save, taip ir už kitus. Tegul kiekvienas iš mūsų budi, kad neužritytų papiktinimo akmens ant mūsų brolio kelio (Rom. 14:13; Hebr. 2:1). Buvo tai Paschos laiku, kai mūsų Viešpats pasakė: „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną – gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę”. Tuomet daugelis Jo draugų ir pasekėjų kalbėjo: „Kietą yra šita kalba. Kas gali jos klausytis? ... todėl daugelis Jo mokytinių atsitraukė ir nebevaikščiojo su Juo. Tuomet Jėzus tarė dvylikai: Nejaugi ir jūs norite pasitraukti?” (Jn. 6:4,51,60,66,67). Buvo tai Paschos laiku, kai Judas derėjosi dėl pinigų už Jėzaus išdavimą, o šiek tiek vėliau tai padarė. Buvo tai Paschos laiku, kai mūsų Viešpats pasakė: „Labai yra nuliūdusi mano siela, mirtinai” (Mt. 26:38). „Bet Aš turiu būti pakrikštytas krikštu (mirtimi) ir kaip esu slegiamas, kol tai išsipildys!” (Lk. 12:50).

Tai buvo artėjant Paschai, kai mūsų Viešpats pradėjo aiškinti mokiniams, kad žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų rankas, nukryžiuotas ir nužudytas (Mt. 16:21). Tuo metu Petras buvo gundomas ir užmiršo, kad yra mokinys ir pradėjo Jį barti, sakydamas: „Teapsaugo Dievas, Viešpatie! Tau jokiū būdu neturi tai atsitikti!”. Tokiu būdu jis taip pat gundė ir mūsų Viešpatį, kad pasitrauktų iš aukos kelio, bet Viešpats jį griežtai subarė: „Eik šalin, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne apie tai kas Dievo, o kas žmonių” (Mt. 16:22,23). Buvo tai tuomet, kai susirinko, kad galėtų valgyti Paschos avinėlį, kai tie Dvylika ginčijosi tarpusavyje, kuris jų turi būti didžiausias Karalystėje. Gavo už tai pelnytą pabarimą nuo mūsų Viešpaties, kuris davė jiems nuolankumo pavyzdį, nuplaudamas jiems kojas. Buvo tai po to, kai pagiedojo himną ir išėjo, po Viešpaties Vakarienes įsteigimo, kai mūsų Viešpats pasakė žodžius, panaudotus šiame straipsnyje „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą”; tuo pačiu metu pats Jėzus buvo sunkioje kovoje ir kraujo prakaito, atiduodamas Savo valią Dievo valiai ir karštai meldėsi ir buvo sustiprintas (Lk. 22:39-46).

Po to, šiek tiek vėliau, kuomet aukščiausiojo kunigo pasiuntiniai atėjo pas juos ir visi Vienuolika paliko Viešpatį ir pabėgo (Mk. 14:50): jie negalėjo pakelti tos pagundos, atsispirti tai baimei. Buvo tai šiek tiek vėliau, kai Petras ir Jonas, būdami drąsesni negu kiti, su visu būriu atėjusiųjų nuėjo į vyriausiojo kunigo rūmų kiemą, kad pamatytų kas atsitiks su jų Mokytoju, o Petras, kai buvo atpažintas, jog yra vienas iš Kristaus

mokinių, buvo gundomas išsiginti Viešpaties net su keiksmazodžiais (Mk. 14:68,70,71). Buvo tai tuo pačiu laiku, kai mūsų Viešpats buvo gundomas priešais Pilotą, bet pergalingai „paliudijo gerą išpažinimą” (1 Tim. 6:13). Netrukus sekė kitos pagundos mūsų Viešpačiui. Kai Jo priešai spjaudė Jam į veidą ir ant galvos Jam uždėjo erškėčių vainiką, piktžodžiavo sakydami: „Kitus išgelbėjo, tegul pats išsigelbsti, jei jis – Kristus, Dievo išrinktasis!”, Viešpats galėjo juos ištikti sunkia liga arba mirtimi; tačiau kaip avinėlis prieš tą, kuris jį kerpa, Jis tapo nebyliu ir neatvėrė Savo burnos. Jis nugalėjo, ir meldėsi už tuos, kurie begėdiškai su Juo elgėsi ir Jį persekiojo (Iz. 53:7; Lk. 23:33-37). Galbūt, net buvo priėjęs išvados, kad nebus Atpirkėju tokių nedėkingų sutvėrimų, bet žinodamas, kad galėjo net ir tada paprašyti Savo Tėvą ir Jis bematant gautų pagalbą iš dvylikos legionų angelų ir galėtų nugalėti Savo priešus, Viešpats atsispyrė tai pagundai. Jis atidavė Save kaip išpirką už visus, apie ką bus liudijama nustatytu laiku. Mūsų Viešpaties mirtis buvo dideliu tikėjimo išbandymu visiems mokiniams, kurie tuoju pat buvo gundomi sugrįžti atgal prie žvejybos, nesirūpinant žmonių gaudymu (Jn. 21:3-17). Paulius ir kiti Apaštalai vėliau, tame ypatingame laike, taip pat turėjo ypatingus išbandymus (Žiūr. Apd. 12:1-23; 20:16; 21:10,11,27-36).

Atsižvelgdami į visa tai, kas atsitiko praeityje, taip pat atsižvelgdami į mūsų brolių buvusius išbandymus nuo dabartinės Pjūties pradžios 1874 m., ypatingai rūpinamės Viešpaties avimis kiekvieną Pavasarį; ir šis pavasaris ne išimtis. Kokios rūšies bus išbandymai negalime aiškiai suprasti, kol nebūsime į juos patekę, nes jeigu viską žinotume į priekį, tai būtų tik lengvomis pagundomis. Todėl visada budėkime ir melskimės, nes vienintelis saugus būdas yra būti pasiruošusiu, kadangi mūsų priešininkas velnias ieško, kurį galėtų praryti. Jis žino mūsų silpnas puses ir yra pasiruošęs jas išnaudoti. Kiekvienam iš mūsų reikės turėti Šventosios Dvasios vaisių savo širdyje ir Viešpaties malonės pagalbą kiekvieno būtinumo metu, jeigu norime nugalėti. „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą”.

„Visi, kurie nori pamaldžiai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami”. „Jei namų šeiminingą jie praminė Beelzebulu, tai ką bekalbėti apie namiškius ... Mokinys nėra aukštesnis už savo mokytoją”. Mūsų Viešpats pasakė Pilotui: „Tu neturėtum man jokios galios, jei tau nebūtų duota iš aukšto”. Tokia pati yra tiesa apie kiekvieną Jo kūno narį. Žmogaus priešai bus iš jo paties namiškių. „Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis”. „Šio pasaulio dievas ... dabar veikia nepaklusnumo vaikuose”. „Mes gerai žinome jo kėslus”. „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą”.

JĖZAUS MOKYMAS APIE MALDĄ

Lk. 11:1-13

„Prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite; belskite, ir jums bus atidaryta”.

NEREIKIA manyti, kad Jėzaus mokiniai niekuomet nesimeldė iki to laiko, kai paprašė Viešpaties, kad juos pamokytų, kaip reikia melstis. Priešingai, mes galvojame, kad jie, panašiai kaip ir visi Žydai, pagal mūsų Viešpaties pavyzdį, buvo įpratę kreiptis į Dievą maldoje. Tikriausiai suprato, kad jei mūsų Viešpaties Jėzaus mokslas kai kuriuose dalykuose žymiai skyrėsi nuo mokslų, kuriuos skelbė Rašto žinovai, žydų mokytojai ir fariziejai, tai ir Jo maldos koncepcija turbūt bus kita, todėl norėjo gauti šiuo klausimu instrukcijų, pagal Jo skelbiamus mokymus. Aprašyta keletas atsitikimų, kai mūsų Viešpats Jėzus meldėsi garsiai, dalyvaujant Jo mokiniams, o tai mus turi sulaikyti nuo klaidos, kurią kai kurie daro, tvirtindami, kad viešai melstis netinka. Tačiau akivaizdu ir tai, kad metodas, pagrindu taikomas mūsų Viešpaties, buvo kreiptis į Tėvą vienuoje, pagal paprotį, parodytą Savo mokiniams, kai pasakė: „Bet kai tu meldies, įeik į savo kambarį ir, užsiraikinęs duris, melskis savo Tėvui, esančiam slaptose, o tavo Tėvas, regintis slaptose, tau atlygins“ (Mt. 6:6).

Mūsų Viešpats ir pats elgėsi pagal tą nurodymą, kai pasišalino nuo Savo mokinių į kalną, kad ten melstųsi vienuoje. Turime taip pat užuominų, kurios nurodo, kad didesnę nakties dalį Jis, būtent, praleisdavo maldoje, bendraudamas su Dangišku Tėvu. Tam tikra pamoka mums, kylanti iš mūsų Viešpaties pavyzdžio yra ta, kad jei Jam, tobulam, reikėjo dvasinio bendravimo su Tėvu, kad galėtų ir toliau tęsti Jam patikėtą darbą, tai mes, Jo mokiniai, netobuli kūnuose, kuriems visais atžvilgiais trūksta išminties, kurią turėjo Jėzus, turime daug didesnį būtinumą, pastoviai laukti iš Viešpaties pusės vadovavimo, paguodos ir sustiprinimo, kuris taip reikalingas visuose mūsų mėginimuose ir sunkumuose siaurame gyvenimo kelyje. Šis pamokinimas yra santaikoje su Apaštalo paraginimu: „Be paliovos melskitės! Už viską dėkokite“ (1 Tes. 5:17,18).

LAIMINGO GYVENIMO PASLAPTIS

Mes negalvojame, jog Apaštalas buvo tos nuomonės, kad Viešpaties žmonės pastoviai turi klūpoti, bet veikiau, kad Jo žmonių širdys visada turi būti pasiruošusios maldai – protiškai ir dvasiškai, kad jie visuomet įžvelgtų Viešpaties vadovavimą visuose gyvenimo reikaluose, stebėtų savo elgesį, kad jis būtų Dievo aprobuotas. Troškimas pastovaus artimo ryšio su Viešpačiu, pastovus stebėjimas, kad matytume Jo šypseną, kad jokie žemiškos kilmės debesy neiškiltų ir neužstotų mums Tėvo veido ir Jo palaimų, yra pagrindas visų pažengusių į priekį krikščionių. Tokiems kiekviena diena ir kiekviena valanda yra bendravimo laikas su Viešpačiu. Jeigu kada nors rūpesčiai darbe, ar nuliūdimas namuose, ar dar kas nors trukdo tokiam bendravimui, tai jau yra įrodymas, kad esame per daug apsunkinti ir prisotinti žemiško gyvenimo rūpesčiais. Ši kliū-

tis turi būti pašalinta – turime pataisyti šią padėtį, ribodami mūsų pareigas darbe ir t. t., arba, jeigu yra įmanoma, žemiško gyvenimo rūpesčius priešpastatykime nuoširdžiam ir dažnesniam mūsų širdies žvilgsniui į Viešpatį, kad Jis vadovautų mums net paprastuose mūsų gyvenimo reikaluose, o tuo labiau didesniuose.

Gali būti, kad kai mūsų Viešpats sugrįžo pas savo mokinius po tokio asmeniško bendravimo su Dievu, mokiniai paprašė Jo pamokyti juos tinkamai melstis, kaip skaitėme Evangelijoje. Galime manyti, kad jeigu mūsų Viešpats būtų turėjęs tokį paprotį dažnai, garsiai melstis mokinių akivaizdoje, tai jie žinotų, kaip reikia tinkamai melstis, pagal Jo maldos būdą.

Malda, kuri užrašyta Luko, skiriasi nuo tos, kuri užrašyta Mato, ji atrodo yra šiek tiek pilnesnė (Mt. 6:9). Nereikia suprasti, kad mūsų Viešpats turėjo galvoje žodį „sakykite“, bet taip, kaip užrašė Matas „Jūs tad šitaip turite melstis“. Kitais žodžiais sakant, mūsų Viešpats nenurodė konkrečių žodžių maldai, bet bendrą meldimosi būdą pavyzdį. Mes linkstame prie minties, kad mūsų Viešpaties pasekėjai, didesne dalimi, nesilaikė šio maldos būdo ir atrodo, kad vietoj trumpų, tvarkingų maldų ir prašymų, pradėjo praktikuoti daugiau ar mažiau tokį būdą, kurį Viešpats pavadinė netinkamu – kai daug kalbama, lyg kad atrodytų, jog malda bus išklaudyta tik tada, kai bus tam tikro ilgio. Neturime galvoti, kad mūsų Viešpats išstis valandas meldėsi tik tokia trumpa forma, kurią patarė Savo Apaštalam, bet pasiremdami sveiku protu, darome prielaidą, kad Jėzus laikėsi duotos maldos tvarkos. Pradžioje Jis kreipėsi į gerbiamą ir garbinamą asmenį, įvardindamas maldos adresatą, arba paskelbdamas tai:

(1) „TĖVE MŪSŲ, KURIS ESI DANGUJE”

Pasakymas „Tėve mūsų“ žydams, galbūt, buvo nauja, kadangi jie buvo „tarnų namas“. Apaštalai per tai turėjo suprasti, kad nuo to laiko, kai jie susitapatino su Viešpačiu Jėzumi, gavo privilegiją laikyti save Dievo sūnumis, o Dievą laikyti savo Tėvu. Tai, galimas daiktas, buvo vienas iš tų dalykų, kurie nebuvo jiems aiškūs. Tikriausiai jie girdėjo, kaip mūsų Viešpats kreipėsi į Dievą, vadindamas Jį Savo Tėvu, ir svarstė, ar jie patys gavo tokią privilegiją kreiptis į Jį tokiu pat būdu, ar ne. Ši malda tapo jiems užtikrinimu, kad Dievas juos vadina ne tik įprastiniais tarnais, bet Savo sūnumis. Tai sutinka su Apaštalo Jono žodžiais: „Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais“ (Jn. 1:12). Tai yra ypatingos meilės parodymas.

Tikri tėviški jausmai vaikui laikomi vienu iš brangiausių dalykų pasaulyje, o tai panaudota, norint pavaizduoti Viešpaties pasišventusių narių bendravimą ir ryšį su Kūrėju. Kad galėtume tinkamai įvertinti žodžio Tėve reikšmę, kuris naudojamas kreipiantis į Dievą, būtina yra, kad mes kurį laiką pabūtume

Kristaus mokykloje, kaip Jo besimokantys mokiniai. Juo geriau suprantame Dievo meilę, kuri aukščiau bet kokio žmogiško supratimo, kuo didesnę turime galią, tuo brangesnis tampa tas kreipinys – Tėve.

(2) „TEESIE ŠVENTAS TAVO VARDAS”

Šis kreipinys išreiškia adoraciją – garbinimą, įvertinimą Dievo gerumo, Jo didybės ir atitinkamos garbės. Kai savo prašymus nukreipiame į Dievą, pirmoji mūsų mintis neturi būti savanaudiška, tik apie save pačius, taip pat negali ir būti tokia, kuri susijusi su reikalais tų, kurie mums brangūs, bet Dievas turi būti pirmoje eilėje visose mūsų mintyse, visuose ketinimuose ir planuose. Neturime melsti nieko tokio, kas nesiderintų su mūsų Dangiškojo Tėvo vardo garbe. Nieko neturime trokšti dėl savęs pačių, ar dėl mūsų artimųjų, ko Jis pats visai nenorėtų duoti ir mums neleido dėl to dalyko melstis. Gali būti, kad nei vienas širdies bruožas, praktikuojančio dabar krikščionio, nėra didesniame pavojuje, kaip pagarba Dievui, kuriai gresia išnykimas. Nepriklausomai nuo to, kiek išaugome pažinime, kiek tapome laisvesni nuo prietarų ir klaidų, kiek išstobulėjome dabartinėje mūsų padėtyje kaip krikščionys, lyginant su tuo, kokioje krikščionys buvo prieš šimtą metų, nuogaustaujame dėl to, kad pagarba Dievui netenka savo reikšmės ir tai vyksta ne tik vardiniame bažnyčioje, bet taip pat daugelio žmonių tarpe, nesusietų nei su viena denominacija. Kiekvienas pagarbos praradimas yra aiškiai nenaudingas nei Bažnyčiai, nei pasauliui, žengiančiam tuo keliu, kuris veda į visokį blogį, o galų gale prie anarchijos.

Visa bėda yra tame, kad daugiausia nežinojimas ir prietarai sudarė garbinimo pagrindą praeityje. Ir nors Tiesos šviesa išsklaido klaidą, bet vos tik saujelė išrinktųjų gauna tą brangią Tiesą vietoj klaidos ir tikrą meilės garbę, vietoj klaidos ir prietarų garbės. Dievo žmonės gerai daro, ugdydami pagarbą Dievui ir gauna pagalbą iš Jo, kad galėtų ir toliau ją ugdyti, sekdami maldos tvarką, kurią mūsų Viešpats mums čia paliko – pirmiausiai atsižvelgdami į Dievo valią ir pagarbą Jam, nes tai yra aukščiau už mūsų asmeniškų reikalus ir visus kitus dalykus.

(3) „TEATEINIE TAVO KARALYSTĖ”

Kaip Dievas, Jo garbė ir pagarba Jam turi užimti pirmą vietą Dievo vaikų protuose, taip jų kitos mintys turi būti apie garbingą Karalystę, kuri pagal Jo pažadą palaimins pasaulį. Nežiūrint, kiek asmeniški reikalai mus slegia, ir nesvarbu, kaip labai norime Viešpaties palaiminimo ir vadovavimo, sutvarkant mūsų reikalus, mūsų reikalai neturi dominuoti. Pripažinkime Jo išganingus potvarkius, kuriuos Jis taip aiškiai pažadėjo Savo Žodyje. Turime atsiminti, kad kai ateis Karalystė, ji bus kaip stebuklingas vaistas kiekvienai ligai ir nuliūdumui ne tik mums, bet ir visai žmonijai. Todėl neturime leisti, kad mūsų asmeniški reikalai taptų per daug svarbūs. Prisiminkime, jog visa kūrinija kartu dūsauja ir vargsta, laukdama tos garbingos Karalystės ir palaiminimų visai žemiškai

šeimynai, kaip tai prisiekė mūsų Dangiškasis Tėvas, kad jie dar turi ateiti per Abraomo sėklą.

Ši mintis apie Karalystę ir jos būtinumą ir ją lydintįs palaimas, padės nukreipti protą į mūsų pakvietimą būti toje Karalystėje kartu su mūsų Viešpačiu. Ir proporcingai tam, kiek ta viltis vis aiškiau įsirašo į mūsų protą, tiek ji tampa, kaip aiškina Apaštalas: „tvirtu siešlos inkaru, prasiskverbiančiu pro uždangą vidun“ (Hebr. 6:19). Ši, įtvirtinta kaip inkaras, Karalystės viltis padės mums saugiai ir palyginti ramiai eiti per išmėginimus, audras ir šio blogo amžiaus sunkumus. Be to, mūsų mintys, nukreiptos į Karalystę sudrausmins, primindamos mums, kad jeigu mes turime tapti Karalystės paveldėtojais, tai tinkama disciplina bei lavinimasis yra būtini. Todėl, kai meldžiamės: „Teateinie Tavo Karalystė“, toliau natūraliai galvojame savo širdyse apie viltį tapti ateinančios Karalystės dalyviais, kartu su mūsų brangiu Atpirkėju ir visais Jo garbės dalyviais dideliame darbe, laiminant pasaulį. Toliau atitinkamai seks mintis, kad jau dabar mums reikia gauti būtinus išbandymus, sunkumus ir pabaudimą, o tai turi mus tinkamai paruošti Karalystės užduotims. Ši mintis pasitarnaus mums tuo, kad visi neramumai ir dabartinio laiko išmėginimai atrodys tik lengvais kentėjimais, nes žinome, kad jie suteiks mums didesnę ir amžiną garbę. Todėl melskimės tinkama tvarka, o tai duos mums tam tikrą palengvėjimą išmėginimuose, nusivylimuose ir neramumuose, kol tinkama maldos tvarka, viską pergyvenę, tęsime toliau malda:

(4) „TEESIE TAVO VALIA, KAIP DANGUJE, TAIP IR ŽEMĖJE”

Šis prašymas, jeigu jis eina iš širdies, turi gilią mintį, nes tas, kuris su tokia mintimi savyje artinasi, yra pilnai pasišventęs Viešpačiui, paaukojęs savo širdį ir valią Jam. Kadangi jis turi viltį, jog ateis Dievo Karalystė ir nugalės visą neteisybę, o Dievo valia bus nuo jūros iki jūros, nuo vieno ašigalio iki kito, todėl jau dabar sutikdamas su Dievo valia nori, kad ji turėtų pilną kontrolę viskam. Toliau, prižiūrėjęs save, kad ta valia kontroliuotų ir jo paties širdį, kad visuose asmeniškuose reikaluose galėtų vykdyti Dievo valią, panaudodamas geriausius sugebėjimus, kuriuos turi dabar žemiškame būvyje, kurie, pagal duotą viltį, bus išstobulinti Karalystėje. Niekas negali melstis nuoširdžiai ir pilnai, jeigu nenorės ir nesistengs, kad jame pačiame ir kituose įvyktų žemėje Viešpaties valia. Tuo būdu, palaiminimą gauna tik tas asmuo, kuris meldžiasi, kad įvyktų Viešpaties valia, dar prieš prašydamas kokio nors ypatingo palaiminimo sau arba kitiems. Jau pati mintis apie Dievo potvarkius duoda palaimą, ramybę, atilsį ir širdies pašventimą.

(5) „KASDIENĖS MŪSŲ DUONOS DUOK MUMS ŠIANDIEN”

Galvojame, kad Evangelijoje pagal Matą parašyta geriau: „Kasdieninės mūsų duonos duok mums šiandien“. Čia yra užslėpta mintis pastovaus priklausymo nuo Viešpaties, diena po dienos, su mūsų poreikiais, su priėmimu Viešpaties globos apvaizdos dėka ir vado-

vavimu visuose mūsų reikaluose. Kasdieninę duoną reikia suprasti plačioje prasmėje – maisto, rūbų, būtinų dalykų. Viešpaties žmonės pripažįsta Dievą savo Tėvu, todėl turi Juo pasitikėti, kaip vaikai pasitiki savo tėvais, bandydami panaudoti įvairias priemones ir galimybes, kurios jiems prieinamos. Jie turi patenkinti savo būtinus reikalus, tačiau turi taip pat pripažinti Dievo aprūpinimą ir rūpestį, kuris iš anksto suorganizavo reikalus taip, kad jo laikinos sąlygos ir palaiminimai būtų pasiekiami. Agnostikai ir aukštosios kritikos teoretikai gali prieštarauti tam, jeigu jiems tai patinka, jog Dievo apvaizda rūpinasi maistu, duona kasdienine ir patenkina kitus žmogaus reikalus. Bet tikėjimo akys, būtinų dalykų suteikime, mato Dievo meilę, išmintį ir jėgą, aprūpinant žmonių poreikius ir siunčiant reikalingus dalykus tokiu būdu, kurie virsta žmonių giminei gėriu – pasiekiant juos per darbą ir prakaitą.

Toks prašymas duonos kasdieninės neturi susmulkėti iki prašymo išskirtinių maisto rūšių ar prieskonių. Nepriklausomai, ar mūsų apsirūpinimas ir rūpestis pragyvenimo dalykais užtikrina mums laikiną gėrį, turint patogumus su tam tikra prabanga, ar turime vos pakankamą aprūpinimą, per nesibaigiančius rūpesčius, darbą – vadovauti mūsų reikalams palikime Viešpaties apvaizdai. Šventas Raštas primena mums, kad neturime būti gobšūs, kad nebūtume „apsileidę, bet uolūs, karštos dvasios, tarnaukite Viešpačiui“, tenkindamiesi tuo, ką turime, ką Dievo apvaizda parūpino mums.

Dievo vaikas, vilkėdamas paprastus rūbus ir valgydamas paprastą maistą, iš tikrųjų, gali būti daug laimingesnis už tuos, kuriems pasisekė žemiškuose reikaluose. Pasitenkinimas kukliomis sąlygomis kylo ne iš jo mažesnių ambicijų, bet, greičiau, iš jo tikėjimo, vilties ir meilės bruožų, kurie būdami Dievo Žodžio įtakoje parodo, kad šis laikinas gyvenimas yra vien tik priemonė pasiekti amžinybę ir kurie duoda aiškiai suprasti, kad Viešpats budi Savo žmonių reikaluose. Taigi, išmėginimai, persekiojimai, visiškas abejingumas, nenoras, dabartinio laiko nepalankios sąlygos, pačios savaime ir veikiant išoriškai, pasitarnauja ruošiant širdį, stiprinant charakterį, kad Dievo žmonės būtų paruošti priimti Karalystės paveldėjimą.

(6) „IR ATLEISK MUMS MŪSŲ KALTES“

Pageidautina yra, kad tie, kurie ateina prie Dievo maldoje, artėtų prie Jo suprasdami savo asmenišką netobulumą ir netinkamumą. Jie turi įsisąmoninti, jog iš prigimties yra nuodėmingi, kad jų kūnas taip pat yra ir puolęs, ir silpnas (tiek, kad negali elgtis taip, kaip to norėtų). Kai prašome, kad Dievas atleistų mūsų kaltes, tai aišku, kad ne Adomo nuodėmę, bet mūsų asmeninius puolimus, kadangi neatgailauta ir neatleista Adominė nuodėmė sudaro kliūtį, kuri visai atima prašančiajam teisę, kaip vienam iš Adomo vaikų, kreiptis į Dievą maldoje, kol nedarys atgailos ir negaus atleidimo per Užtarėjo nuopelnus. Toks prašantysis neturės jokios teisės Dievą vadinti savo Tėvu, bet bus ir toliau vienu

iš Adomo giminės – neatgimusių. Mūsų artėjimas prie Dievo maldoje, kai vadiname Jį savo Tėvu, pasako, kad priėmėme Jėzaus, mūsų didžiojo Atpirkėjo tarpininkavimą, per Jo aukos nuopelnus. Tai leidžia padaryti išvadą, kad nuodėmės mums tapo atleistos ir esame pri dengti Kristaus teisingumo rūbais, o Dievas jau netrakuoja mūsų kaip nusidėjėlių.

Taigi, klausiamo, kokias nuodėmes mums lieka dar išpažinti? Atsakome: kad visi turi pripažinti, jog jų geriausios kūniškos pastangos yra toli nuo tobulumo – toli nuo Dievo garbės. Nors, šiuo atveju, nėra užsimenama, kad nuodėmių atleidimas suteikiamas tik per mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus nuopelną, tačiau kitos Švento Rašto eilutės aiškiai nurodo, kad tai yra vienintelis būdas mūsų bendravimui su Dievu – kad, nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti nuo mūsų nuodėmių (Apd. 4:12).

Kai prašome Dievo atleisti nuodėmes, parodome, kad širdies gilumoje priešinamės nuodėmei, ir kad mūsų padarytos nuodėmės nebuvo padarytos savanoriškai. Viešpats, pagal Jo Malonės Sandorą, sutinka priimti mūsų širdžių gerus ketinimus, vietoje pilno, visiško ir tobulo paklusnumo Dievo reikalavimams mintyse, žodžiuose ir darbuose. Todėl, kai prašome atleidimo, pripažįstame, jog mes sutepėme, supurvinome mums suteiktą Kristaus teisingumo rūbą, kad trokštame apvalymo, kad ir vėl būtume be dėmės ir nesusitepę. Aišku, čia nekalbama apie savanoriškai padarytas nuodėmes, nes Apaštalas aiškina, kad jeigu mes sąmoningai nusidedame, po to, kai jau mes susipažinome su Tiesos šviesa, tuomet nebelieka jokios aukos už nuodėmes, todėl nebėra tolimesnio pagrindo atleidimui, o galutinė pabaiga pilnai sąmoningos nuodėmės yra antroji mirtis. Tačiau reikia pastebėti, kad dar yra nuodėmės, kurias galime pavadinti mišriomis – nuodėmės, kurios turi savyje tam tikrą dalį savivalės, sumaišytos su tam tikra dalimi nežinojimo arba paveldėto silpnumo.

Tokių nuodėmių atveju Viešpats yra pasiruošęs išbraukti blogį po nuoširdžios atgailos už jį, bet pasilieka Sau teisę skirti bausmes, arba plakimus, nes tai yra tinkama ir būtina Jo vaikui, pamokant teisingumo, pašalinant silpnumą ir t. t. Laimingi yra tie, kurie augdami malonėje ir pažinime įsitikina, kad jų širdys yra tiek pilnoje santarvėje su Dieviškų taisyklių potvarkiais, kad jų niekad neperžengs net su pačia mažiausia dalimi sąmoningumo. Bet palaiminti yra ir tie, kurie atradę savyje nedidelį nukrypimą nuo Dievo taisyklės, sielojasi ir gailisi tai padarę, ir kurie, kaip tai apibūdina Apaštalas, turi patirti drausmę, arba patys pasitaisyti, kad kuo greičiau galėtų įsisąmoninti duotą jiems pamoką ir dar didesniu laipsniu pajungtų savo kūnus naujo proto valdžiai – „Bet aš drausminu savo kūną ir jį pavergiu, kad kartais, kitiems ejęs šauklio pareigas, pats nepasidaryčiau atmestinas“. „Jei mes patys save tyrinėtume, nebūtume teisiami“ (1 Kor. 9:27; 11:31).

(7) „NES IR MES ATLEIDŽIAME KIEKVIENAM, KURIS MUMS KALTAS”

Ir vėl, Matas užrašė dar aiškiau: „Kaip ir mes atleidiame savo kaltininkams“. Taip kaip mes esame netobuli ir nesugebame įvykdyti Dievo teisės, lygiai taip ir kiti yra netobuli. Kadangi nukrypimo laipsnis nuo Dievo teisės priklauso nuo nuopuolio laipsnio, todėl ir mes galime tikėtis, kad mūsų nusižengimai, o tai pat ir vienų prieš kitus, skirsis priklausomai nuo įgimto temperamento, silpnumo ir t. t. Panašiai, kai įsitikiname, kad iki šiol gaudavome, ir, kad vėl iš naujo reikia maldauti Dievo gailestingumo ir malonės dėl mūsų puolimų, taip Viešpats moko mus, kad ir mes turime parodyti panašų nuolankumą mūsų artimo atžvilgiu, kaip Bažnyčioje, taip ir už jos ribų. Ši taisyklė parodo, kad jeigu mes patys iš širdies neatleisime mūsų kaltininkams, tai mūsų Dangiškas Tėvas neatleis mūsų nusikaltimų ir kalčių, ką aiškiai pasakė Viešpats (Mt. 6:14,15; 18:35). Tokiu būdu, mūsų Viešpats tarp Jo pasišventusių žmonių išugdys Tėvo Dvasią, laikantis Jo duotos instrukcijos, kurioje sako: „Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ (Mt. 5:48).

Toks turi būti pavyzdys, kuriuo reikia sekti. Visai nesvarbu, kiek esame atitolę nuo to pavyzdžio, negalime duoti patys sau žemesnio lygio pavyzdžio, negu šis. Ir proporcingai tam, kiek stengsimės sekti nurodytu pavyzdžiu, suprasdami savo asmenišką silpnumą ir netobulumą, turime ugdyti gailestingumą mūsų artimams, jiems bendraujant su mumis parodyti meilę, užuojautą ir gailestingumą. Kiekvienas, kuris neišugdys tokio meilės laipsnio, kai parodomas gailestingumas kitiems ir jų silpnybėms, kuris nebus pasiruošęs atleisti ir nebus patenkintas iš suteikto jam atleidimo, o tuo pačiu neišugdys sugebėjimo atleisti savo priešams iki tokio laipsnio, kad galėtų už juos melstis, toks nesugebės išugdyti savyje Viešpaties reikalaujamo charakterio bruožo. Toks asmuo gali būti tikras, kad jo asmenišką nukrypimą nuo tobulumo bus pastebėti, kadangi neišvystė tos vienos svarbios meilės dorybės, kuri uždengia daugybę įvairių rūšių nuodėmių. Be abejonės, vietą Karalystės klasėje pasieks tik tie, kurie turi atleidimo ir meilės dorybes savo charakteryje.

(8) „IR NEVESK MŪSŲ Į PAGUNDĄ“

Turime prisiminti Apaštalo žodžius (Jok. 1:13), iš kurių matyti, kad Dievas negundo nei vieno žmogaus ir tą mintį turime taikyti maldoje. Kai meldžiamės, tai mūsų malda nereikš, jog bijome gundymo nuo Dievo, bet kad ištvermingai Jo prašome vadovauti mūsų žingsniams, troškimams ir visai mūsų gyvenimo tėkmei, kad neužeitų mums jokia pagunda, joks mėginimas, kuris būtų mums per daug sunkus. Prašysime Jo, kad vestų mus keliu, kuriame nebūtume gundomi virš mūsų galimybių ir jėgų, kad parodytų mums pabėgimo taką ir išeitį, kai būsime skausmo nuvarginti. Apaštalas mus užtikrina, kad tai būtent yra Dievo valia, ir, kad tokia malda bus taikoje su ja. Jis sako, kad Dievas nemėgins mūsų didesne pagunda nei ta,

kurią sugebėsime pakelti, ir tuo pačiu iš kiekvienos pagundos paruoš mums pabėgimo taką (1 Kor. 10:13). Gundymai ateina nuo priešininko ir mūsų puolusios prigimties – per mūsų asmenišką nupuolusį kūną ir per kitų silpnybes. Dievas už tai nėra atsakingas, bet Jis sugeba ir gali taip vesti Savo žmones, kad nebūtų sunaikinti tų natūralių sunkumų, silpnybių, nuodėmių ar priešininko pinklių.

(9) „BET GELBĖK MUS NUO PIKTO”

Šių žodžių nerandame Luko duotame originalo aprašyme, bet randame aprašyme, kurį pateikė Matas. Niekuomet dar nebuvo tokių laikų, kai šis prašymas būtų labiau reikalingas nei dabar. Šėtonas, tas piktašis, ypatingai apgavikiškais būdais ir sukta stengiasi pagauti ir apraizgyti Dievo žmones dabartiniu metu, bet Šventasis Raštas informuoja mus, kad Dievas leidžia tai, ir siunčia stiprų paklydimą, leisdamas priešininkui skleisti pasaulyje ir vardinėje bažnyčioje stiprias iliuzijas. Mūsų Tėvas leidžia tam vykti, nes atėjo laikas pilnam atskyrimui tiesos nuo klaidos. Tačiau Jis pažadėjo, kad nesuklups ir niekada nepuls tie, kurie tikrai Jam priklauso – yra pasišventę Jėzuse Kristuje ir stengiasi sekti Jo pėdomis. Jų dalis bus gausiai parūpintas įėjimas į amžiną Karalystę (2 Pet. 1:11). Taigi, pagrindinė problema čia yra širdies lojalumas Dievui.

Šio laiko mėginimai išbandys kiekvieno žmogaus darbą (Bažnyčioje), patikrinant jo vertę. Išbandymai bus tokie sunkūs, kad jei tai būtų įmanoma, net tikrai išrinktieji būtų suvedžioti, bet to padaryti bus neįmanoma ir nepavyks, kadangi Viešpats apsups juos ypatinga globa. Nepaisant to, Jo žmonės klaus Viešpaties dėl tų dalykų, ką yra pažadėjęs ir kai jie prašys „gelbėk mus nuo pikto“, Jis išgirs jų pagalbos šauksmą ir gelbės. Laukiame, kad netrukus blogio jėgos įgaus dar didesnę galią negu dabar, parodydamos teisėtumo nebuvimo pilną klastingumą. Kol kas Viešpats riboja priešingą jėgą taip, kad Jo žmonės dar galėtų apsirengti visa Dievo ginkluote ir sugebėtų atlaikyti tą pykčio dieną.

ATSAKYMO UŽDELSIMAS UGDO TIKĖJIMĄ IR VILTĮ

Luko Evangelijoje (11:5-8), mūsų Viešpats duoda mums palyginimą apie tai, kaip žemiško draugo įkyrumas padarė taip, kad jis įvykdė savo draugo prašymą, nors iš pradžių atsisakė padėti. Mūsų Viešpats panaudojo šią iliustraciją pamokiniui apie Dangiškąjį Tėvą, tačiau tuo nenorėjo pabrėžti, kad Dievas lyg nenoromis išklauso Savo žmonių prašymus ir priima juos tik tada, kai Jam jie įkyrėja, bet norėjo parodyti, jog kantrus žmonių atkaklumas, prašant trokštamų, smulkių žemiškų dalykų, sulaukia atsakymo, o taip pat norima parodyti, kad Dievo žmonės turi turėti didesnę troškimą dangiškų palaimų. Mūsų Dangiškas Tėvas turi daug gerų dalykų, juos pažadėjo mums ir džiaugiasi tuo, kad gali juos mums dovano- ti, tačiau kai kada uždelsia, lyg vėluoja. Pavyzdžiui leido, kad Jo mylima tauta melstųsi: „Teateinie Tavo Karalystė, teįvyksta Tavo valia kaip danguje, taip ir

žemėje“, kartoiant tuos žodžius devyniolika šimtmečių. Dėl ko neišklausė to prašymo anksčiau? Kodėl norėjo, kad taip vis melstumės, jei atsakymas turėjo būti taip ilgai uždelstas?

Atsakome: Mūsų Viešpats turėjo planą įkurti Karalystę. Planas buvo paruoštas dar prieš tai, kada pamokė melstis apie Karalystės atėjimą. Ir ši malda, besitęsianti devyniolika šimtmečių ir einanti iš Jo žmonių, tapo palaima jų pačių širdims, kad taip pajustų dar didesnę Karalystės įvertinimą ir Karalystės ilgesį, nei tuomet, jei jos nebūtų taip ilgai prašoma. Karalystės ilgesys pats savaime tapo palaima ir paraginiu. Gal būt šiandien meldžiamės nuoširdžiau „Teateinie tavo Karalystė“, nei kada nors anksčiau prieš tai, kadangi vis daugiau jaučiame Dievo Karalystės reikalingumą, vis arčiau tas laikas, kai ji bus paruošta ir mums duota.

PRAŠYMAS, IEŠKOJIMAS IR BELDIMAS

Jėzaus žodžiai, baigiant pamokinimą apie maldą, yra sielos nuraminimas tiems, kurie turi tikėjimą. Rekomenduojame mūsų skaitytojams, kaip 1982 metų eilutę: Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir jums bus atidaryta“ (Lk. 11:9) ir giesmę 274, kaip priedą (rašyta 1982 m., vert. past.).

Turėdami Viešpaties Žodžius, prisiminkime tvarką, kuri yra parodyta tos maldos pavyzdyje. Neprašykime nieko, kas Dievo vardą padarytų nešventu, nieko, kas negarbintų mūsų Dangiško Tėvo vardo, nieko, kas kokioje nors dalyje nesiderintų su ateinančia Jo Karalyste, ar nesiderintų su įvykiu Jo valios kaip žemėje, taip ir danguje. Turime prašyti to, kas derinasi su Dievo Planu ir turime būti įsitikinę, kad tas Dievo Planas, dėl kurio įvykimo meldžiamės ir kuris yra parodytas Jo Žodyje, galiausiai pilnai įvyks ir taps dovana, kuri, kai ją gausime, taps geriausiu nuraminimu mūsų širdims.

Mūsų maldose neturime stengtis prašyti ir laukti atsakymo tuose dalykuose, kurie neduotų garbės ir šlovės Dangiškajam Tėvui. Neturime pirmiausiai prašyti žemiškų dalykų, bet daugiau Tiesos ir jos Dvasios mūsų širdyse ir gyvenime. Jėzus pasakė: „Jei jūs pasiliekatė mano žodyje, jūs tikrai esate mano mokiniai, ir pažinsite tiesą, o tiesa išlaisvins jus. Taigi, jei Sūnus jus išlaisvins, jūs tikrai būsite laisvi (Jn. 8:31,32,36). „Būkite pilni Dvasios“ (Ef. 5:18).

Jei kalbėsime apie Viešpatį ir Jo tarnybą, tai mums galima belsti į visas galimas duris, žinoma, jei rūpestingai apsvarstę taikoje su sveiko proto dvasia, patikėsime, jog Dievas taip nori, kad belstume į tas duris. Bet nebelskime ir toliau netęskime beldimo, jei atsiras priežastis, parodanti mums, jog Dievas to nenori, kad mes taip darytume.

Prašymas, ieškojimas ir beldimas turi būti individualioje formoje. Galima mums prašyti Viešpaties, kad duotų dalį Karalystėje, prašant Jo palaimos mūsų pastangoms. Tačiau negalima mums stengtis vadovauti Dievo reikaluose ir prašyti Viešpaties, kad suteiktų kitų specialių malonių Karalystėje. Tai, kad kuris

nors asmuo yra mums giminaitis arba kūniškai labai brangus, nėra priežastis, kad Viešpats būtinai norėtų išrinkti tą asmenį, kaip prieš-Tūkstantmetinę „sėklą“. Priešingai, tokiam asmeniui turime skelbti Žodį, kalbėdami apie Dievo malonę ir gerumą, apie Karalystę ir jos palaimas, raginti jį, kad pasišvęstų Viešpačiui, t.y. pasiaukotų. Turime paraginti, kad paskubėtų su prašymu, ieškojimu ir beldimu taip, kad galėtų gauti, atrasti ir įeiti į Viešpaties malonių paveldėjimą.

KIEKVIENA TOBULA DOVANA YRA NUO TĖVO

Mūsų Viešpats, apeliuodamas į žmogaus tėvišką dvasią, primena Savo klausytojams, kad jie su malonumu apdovanotų savo vaikus geru maistu, o jeigu prašytų gerų dalykų, ne tik kad neduotų ko nors nuodingo ar kenksmingo, bet jei prašytų kokio nors kenksmingo daikto, tai jie savo vaikams to neduotų. Mūsų Dangiškasis Tėvas yra daug geresnis, malonesnis, geradariškesnis ir geriau nusiteikęs, norėdamas laiminti Savo vaikus. Šiais metais ir ateisiančiais suteiks mums daug daugiau tinkamų dalykų.

Dažnai galvojome apie šią eilutę, girdėdami, kaip kai kurie broliai prašė maldose, kad Viešpats pakrikštytų juos ugnimi (Mt. 3:12). Džiaugiamės, kad Dievas Savo gerume neatsakys į šias maldas, nepasinaudos šio dalyko nesupratimu, nes patenkindamas tokį prašymą, padarytų skriaudą prašančiam. Tai, ko jie norėjo, tai Dievo palaimų, o tai ko jie prašė, tai prakeikimo arba priespaudos, kuri palietė „pelus“ Žydų Amžiaus pabaigoje, ir kuri vėl palies „rauges“, baigiantis Evangelijos Amžiui.

Tikime, kad Dievo žmonės, kaip šiais metais, taip ir ateisiančiais, kas kart vis daugiau ugdys maldos dvasią, o taip darydami vis daugiau įvertins savo ryšį su Dievu kaip Jo vaikai ir ateis prie Jo, kaip savo Tėvo, paprastume ir nuoširdume. Mes nesame pasekėjais tos visuotinai skelbiamos minties apie žmonių brolybę ir kad Dievas dabar yra visų žmonių Tėvas. Ši klaidinga doktrina neturi vietos Dievo Žodyje. Dievas nesuteikia paramos puolusiai žmonijai dabartinėje būsenoje. Jis buvo Tėvu tik tobulo Adomo. Tuo tarpu netobulumas, kuris atsirado Adomo vaikuose ir užima labai svarbią vietą, yra kilęs nuo priešininko. Apie tai patvirtina mūsų Viešpats, kuris pasakė kai kuriems, kuomet Jis dar buvo žemėje: „Jūs esate iš tėvo velnio, ir norite tenkinti savo tėvo užgaidas“.

Kad galėtume vėl sugrįžti į Dievo šeimą, kurioje buvo Adomas, Dievo sūnus, prieš nusidėjimą, būtinai turime eiti mums nurodytu keliu, tai yra, per Jėzaus aukos nuopelnus, Jo aukos nuopelnus už mūsų nuodėmes. Be to, kadangi mes tapome tokiu būdu išteisingais kaip sūnūs žmogiškame laipsnyje, mes tapome priimti Jo Mylimajame Sūnuje. Tik šiuo būdu mes ateiname prie Tėvo, tik šiuo būdu turime viltį, pasitikėjimą ir tikėjimą, kad visi dalykai išeina mums į gerą, kadangi mylime Dievą ir tapome pakviesti sutinkamai su Jo tikslu.

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(2 Kar. 2:8-14, tęsinys iš D. T. 2006 m. Nr.16, 14 psl.)

(40) Dabar įsigilinkime, kokia yra ugninio vežimo reikšmė. Rašantysis supranta, kad ugninis vežimas simbolizuoja Draugiją jos organizaciniuose aspektuose, kurios savaiminis išitraukimas tapo priežastimi ugninių išbandymų tarp Dievo žmonių. Ta mintis rašančiajam tapo aiški jau rugsėjo mėnesį 1917 m. Tačiau jis, panašiai kaip ir kiti, buvo paveikti „to Tarno” paskutinio pasakymo apie pirmą smogimą į Jordaną, esą jis turėtų įvykti ateityje, užmiršdami jo, jau aukščiau cituotus tvirtinimus komentaruose, kad: (1) Naujųjų 1916 Metų laike smogimo darbas jau žengė į priekį, ir, (2) kad nuo kažkurio tai laiko, po 1914 m. rudens, vaikščiojome ir kalbėjome kitoje Jordano pusėje, todėl, tada jis dar negalėjo aiškiai matyti savo kelio net iki Gruodžio pradžios, kai jis aiškiai suprato, kad į Jordaną jau buvo smogiama nuo 1914 iki 1916 metų.

(41) Kai kurie galėtų prieštarauti, sakydami, kad „tas Tarnas” niekada nekalbėjo, jog Draugija, vertinant ją organizaciniu požiūriu, galėjo būti vežimu, bet veikiau apibūdino ugninį vežimą kaip nurodantį į skausmingą išbandymą. Į tai mes atsakome: tai tiesa, kad jis kartais apibūdindavo ugninį vežimą kaip skausmingą išmėginimą, tačiau dar kitu laiku mums sakė, kad nežino kuo turėtų būti vežimas. Z. 1915, 286 psl., 2 stulp., 7 pastr. skaitome: „Mes negalime tikėtis aiškaus supratimo prieš laiką pilnos reikšmės ugninio vežimo, nei viesulo”, o 1916, 39 psl., 2 stulp., 1 pastr.: „Bet čia yra būdas, kuriuo Viešpats atvaizduoja tą dalyką: pirma, bus ugninis vežimas. Mes nežinome, kas tai bus, bet suprantame, kad kažkoks ugninis išbandymas sukels pasidalinimą tarp tų dviejų klasių Viešpaties žmonių”. F. H. McGee vienašališkai pabrėždamas pirmą pasakymą, ignoruoja antrą, o po to stengiasi įrodyti, kad mes nesutinkame su „tuo Tarnu”. Iš tikrųjų, yra nesąžininga tokiu būdu traktuoti brolių Russellį, ar Bažnyčią, ar bendradarbį tarną. Kur tik surandame „to Tarno” raštuose tariamą prieštaravimą, turime stengtis tai suderinti, o ne ignoruoti ir dogmatiškai pabrėžti atskirai paimtą vieną dalį pasakymo, atmetant priešingą, kaip tai daro J. F. Rutherfordas ir F. H. McGee.

(42) Mes pateikiame tokį suderinimą to tariamo prieštaravimo: Pasakymas ugninis vežimas turi savyje dvi sujungtas mintis: pirma – vežimą, antra – ugnį. Taip, kaip tai naudoja Biblija (1 Pet. 4:12, žiūr. Diaglott), žodžiai: ugnis, degimas ar deginimas, panaudoti parodant sunkius, skaudžius išmėginimus, o taip pat sunaikinimą, kai tuo tarpu vežimas, pagal Bibliją, simbolizuoja organizaciją. Žiūrėk į Berėjietiškus komentarus Iš. 14:9 ir Iz. 31:1, o taip pat į daugelį kitų Berėjietiškų komentarų. Atskirdami savo mintyse tas dvi sąvokas – ugnies ir vežimo – galime lengvai matyti harmoniją. Kai „tas Tarnas” apibūdino ugninį veži-

mą kaip ugninį išbandymą, Viešpats panaudojo jo protą, norėdamas paaiškinti, ką simbolizuoja ugnis, o ne vežimas; o kai pasakė, kad nežino, ką simbolizuoja vežimas, Viešpats panaudojo jo protą, norėdamas parodyti, jog nežino, ką simbolizuoja vežimas, paimtas atskirai nuo ugnies. Priežastis, kodėl Viešpats neapšvietė „to Tarno” proto tame temos etape, yra labai aiški: neatėjo dar tinkamas laikas tai suprasti; tas apšvietimas galėtų padaryti šią ištrauką taip suprantamą, jog panaikintų šį išbandymą kaip išmėginimą tiems, kurie suprastų jo pilną reikšmę, kai tuo tarpu Viešpats skyrė tą išbandymą, kad taptų vienu iš aštriausių išmėginimų Jo žmonėms Amžiaus pabaigoje. Taigi, iš to mes matome, kad rašantysis jokiū būdu nėra nesutarime su „tuo Tarnu”. Didėjanti šviesa po įvykusio išbandymo leido jam, iš Viešpaties malonės, matyti tai, ko „tas Tarnas” (palyginus su kuriuo, rašantysis laiko save nykštuku galiūno atžvilgiu) negalėjo matyti, kadangi nebuvo tam „tinkamas laikas”.

(43) Trumpai žvilgtelėkime į žodį Draugija, mūsų aukščiau paminėtame pasakyme „apžvalga organizaciniuose aspektuose”. Draugijos požiūriu, žodis „organizacija” turi mažiausiai dvi reikšmes. Pirmą reikšmę, kad tai grupė žmonių, sujungtų į draugiją, instituciją, norint realizuoti tam tikrą tikslą, apibrėžtą steigimo straipsniuose ar įstatuose; ir, antra – tai globėjai arba direktoriai sistemingai suorganizuoti draugijos tikslams realizuoti ir tam, kad galėtų funkcionuoti draugijos kontroliuojantis, vykdomasis ir valdantysis aparatas. Sargybos Bokšto Biblijos ir Brošiūrų Draugija (WTB&TS), pagal pirmą apibrėžimą reiškia jos narius, akcininkus, o pagal antrą apibrėžimą, reiškia sistemingai suorganizuotą Tarybą, atliekančią kontroliavimo, vykdymo ir valdymo organo pareigas draugijoje. Todėl, žodžiai Draugija ir Organizacija iš tikrųjų turi dvi žodžio reikšmes; ir to pritaikymas Draugijos (WTB&TS) reikaluose parodo, kad tai tiesa. Pagal antrą apibrėžimą, žodis organizacija yra dažniau naudojama WTB&TS atžvilgiu, o organizacija, šio žodžio prasmėje, yra tipiška parodyta vežimu šioje svarstomoje ištraukoje. Antaras apibrėžimas parodo žodžio organizacija reikšmę, kurią mes pastoviai naudojome aiškindami apie vežimą, o tai parodo, kokia netinkama yra pastaba F. H. McGee, kai jis sako, kad, jeigu Draugija buvo parodyta ugniniu vežimu, tai Elijas ir Eliziejus turi būti vežime iki pat jų atskyrimo. Visi Dievo žmonės niekada nebuvo ir negalėjo būti organizaciniu požiūriu Taryboje, o tas faktas paneigia jo prieštaravimą; net jei ir sutiktume, jog čia reikėtų panaudoti pirmą žodžio apibrėžimą, jo kritika būtų vis tiek klaidinga, kadangi Draugija, kaip akcininkai, susidarė tik iš vienos dešimtosios pasišventusių Viešpaties žmonių; todėl devynios dešimtosios iš Elijo ir Eliziejaus klasės būtų neįtraukti į simbolinį vežimą. Dar daugiau, kadangi toks vežimo

valdymas reiškia kontrolę, matome, kad jie visai nebuvo „vežime“, nes jie jo nekontroliavo.

(44) J. F. Rutherfordo požiūris šiuo klausimu yra labiau logiškas nei F. H. McGee, nes jis tinkamai pripažįsta, kad Draugija yra vežimas; šį apibrėžimą Draugijos bičiuliai (atmesdami savo ankstesnį apibrėžimą, kad tai yra VII tomas) pasiskolino iš rašančiojo, kuris kuo nuoširdžiausiai duoda leidimą jį naudoti! Bet mes turime apsiriboti antros to žodžio reikšmės panaudojimu, nes nėra tiesa, kad Draugija, kaip akcininkai, buvo neramumuose ir nugramzdino pačią Bažnyčią į neramumus, tokiu būdu ją padalindama. Tai, kad Draugija pateko į neramumus ir nugramzdino į juos Bažnyčią, yra tiesa tuo atveju, jei žiūrėsime į Draugiją pagal antrą šio žodžio reikšmę. Tačiau, nei pirmoje, nei antroje šio žodžio reikšmėje, J. F. Rutherfordo draugų kvietimas, kad jie įeitų į vežimą, Draugiją, jei nori pakilti į dangų, nėra teisingas, kadangi nei įeidamas į Direktorių Tarybą, nei tapdamas akcininkų nariu (ką galima buvo padaryti tik už pinigus!) niekas negalėtų pakilti į dangų! Reikėtų pastebėti, kad prieš rašančiajam pateikiant vežimo reikšmės apibrėžimą, bičiuliai iš Draugijos, taip, kaip mokė jų vadai, skelbė, kad septintas tomas buvo tas vežimas, kuriuo buvo galima pakilti į dangų, o tai yra neteisingas ir neatitinkantis tiesos požiūris apie antitipinį vežimą ir todėl turi būti atmestas.

(45) F. H. McGee ir J. F. Rutherfordas kaltina rašančiąjį, kad šis nesutinkas su „tuo Tarnu“, kuris mokė, kad antitipinis Elisas pakilo į dangų antitipiniame vežime; tačiau jie tai daro pagal dažnai taikomą jų įprotį, vienašališkai pabrėždami brolio Russellio vieną pasakymą ir nekreipdami dėmesio į kitą. Nors „tas Tarnas“ kai kuriose vietose sakė, kad Elisas pakilo į dangų vežime, tačiau jis taip pat kalbėjo, kad Elisas nepakilo į dangų vežime. Pavyzdžiui, Z. 1904, 254 psl., 1 stulp., 1 pastr., jis pabrėžtinai sako taip: „Aprašymas mums parodo, jog Elisas ir Eliziejus buvo atskirti ugninių vežimų [hebrajų kalboje yra vienaskaitoje: vežimo], bet kad Elisas buvo paimtas ne jų [jo], bet viesulo pagalba į dangų“. Verta dėmesio yra tai, kad Biblija visai nieko nesako apie Eliją, sėdantį į vežimą, bet duoda supras-ti, kad vežimo greitis padarė tai neįmanomu dalyku.

(46) Kaip mes turime traktuoti tuos, tariamai priešingus vienas kitam, brolio Russellio pasakymus? Atsakome: tų dalykų įvykimas turi išspręsti šį klausimą, o įvykimo faktai (kurie bus pateikti) įrodo, kad „to Tarno“ aukščiau pacituota nuomonė yra tiksli ir ne tokia, kokia pabrėžiama J. F. Rutherfordo ir F. H. McGee, o pastarasis net parašo tai didelėmis raidėmis ir kursyvu.

(47) Jeigu jie ir jų bendradarbiai daugiau siektų pilnos informacijos iš „to Tarno“ raštų, o būdami informuoti, pabrėžtų abu jo pasakymus, tai būtų geriau jiems patiems ir broliams. Kaip tik šiuo atveju ir kituose, jie apkaltino mus, kad atmetėme „to Tarno“ mokinius, tačiau pamatysime, kad to mes nepadarėme. Todėl mes

esame pilnai įsitikinę, jog esame visiškoje harmonijoje su „tuo Tarnu“, kai sakome, kad Elisas nepakilo vežimu į dangų. Vežimas buvo panaudotas norint juos perskirti, ir vien tik perskirti. Tipas ir antitipas parodo, kad toks pakilimas būtų neįmanomas, o tipas ne vien tik kad neužsimena, bet ir nepritaria tokiam pasivažinėjimui į dangų, bet veikiausiai reiškia, kad pakilimas į dangų buvo nepriklausomai nuo Vežimo – įvyko tai viesulo pagalba, po to, kai jau pralėkė vežimas.

ŽIRGAI IR VADELIOTOJAI

(48) Sužinoję, ką reiškia Vežimas, dabar atkreipsime dėmesį į faktą, kad J. F. Rutherfordas sako, jog žirgai simbolizuoja „baisias pranašystes“, o vadeliotojai – Ezechielį ir Joną. Trumpam ištirsime šiuos apibrėžimus. Ezechielį ir Joną turėtume suprasti kaip autorius šių dviejų knygų, arba pačias knygas. Jeigu jis supranta, kad tai autoriai, tai jo vadeliotojai yra mirę, ir kaip tokie, negalėjo važiuoti vežimu, ir todėl negalėjo būti tais antitipiniais vadeliotojais. Iš kitos pusės, jei galvotume, kad tai Ezechielio knyga ir Jono knyga, turėtume manyti, jog tai jų pranašystės, arba popierius, ant kurio tapo išspausdintos. Tačiau, pagal jo apibrėžimą, Ezechielio ir Jono pranašystės parodytos jo „baisiais“ žirgais, todėl jo vadeliotojai turi būti popierius. Bet kuriuo atveju jo vadeliotojai yra blogai apibrėžti, kadangi yra arba mirę, arba popieriniai! Mus stebina, kad jis nepridėjo ir Saliamono prie tų vadeliotojų! Gal todėl, kad Saliamono giesmės neturi „baisių pranašysčių“? Autorius niekada nedavė tokio apibrėžimo, kaip tvirtina F. H. McGee ir J. F. Rutherfordas, kad žirgai tai „baisios pranašystės“.

(49) Be to, faktai neleidžia šiuo atveju pripažinti tokį J. F. Rutherfordo aplinkybių aiškinimą, kad po to, kai tas didysis išvarymas prasidėjo, VII Tomas pradėjo dalyti Bažnyčią (tai buvo reikalinga paremti jo nuomonei, kad didysis išvarymas buvo tas pirmasis smogimas į Jordaną), pripažindamas tai kaip vienintelę tiesą. Pasidalijimas prasidėjo 20 dienų prieš išleidžiant VII tomą ir daugiau kaip du mėnesiai anksčiau, nei jo mokiniai tapo priežastimi nesutarimų tarp brolių. Dar daugiau, šis leidinys pradėjo kelti papiktinimą jau mėnesį anksčiau, nei prasidėjo didysis išvarymas, kuris dar labiau apsunkino buvusią situaciją. Dalijimosi procesas, nedidele dalimi, prasidėjo 1917 metų birželio 21 dieną, kai J. F. Rutherfordas atleido rašančiąjį iš tarnybos Padangtėje ir bandė išsiųsti jį iš Betelio; tai pasiekė lemiamą stadiją birželio 27 dieną, kai jam po to uždraudė atlikti tolimesnę tarnybą, bei buvo oficialiai informuotas, kad jo darbui Britanijoje yra nepri-tarta, ir, toliau, kai, jam asmeniškai dalyvaujant, buvo pašalintas iš Betelio liepos 27 dieną, tokiu būdu, išsi-skyrimo procesas tapo užbaigtas. Taigi, jo atveju, išsi-skyrimo procesas tęsėsi visą mėnesį.

(Tęsinys kitame numeryje) E 3, 95-101; PT' 88,45,53; TP' 61,137; TP' 62, 15-16.

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius: Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425–2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis. Leidžia leidykla „Epifanija“.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: P.d. Nr. 467, LT – 45002, Kaunas;

e-mail: p.n.m.j@biblijos-veliava.lt Kviečiame aplankyti mūsų svetainę, adresu: <http://biblijos-veliava.lt>